

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

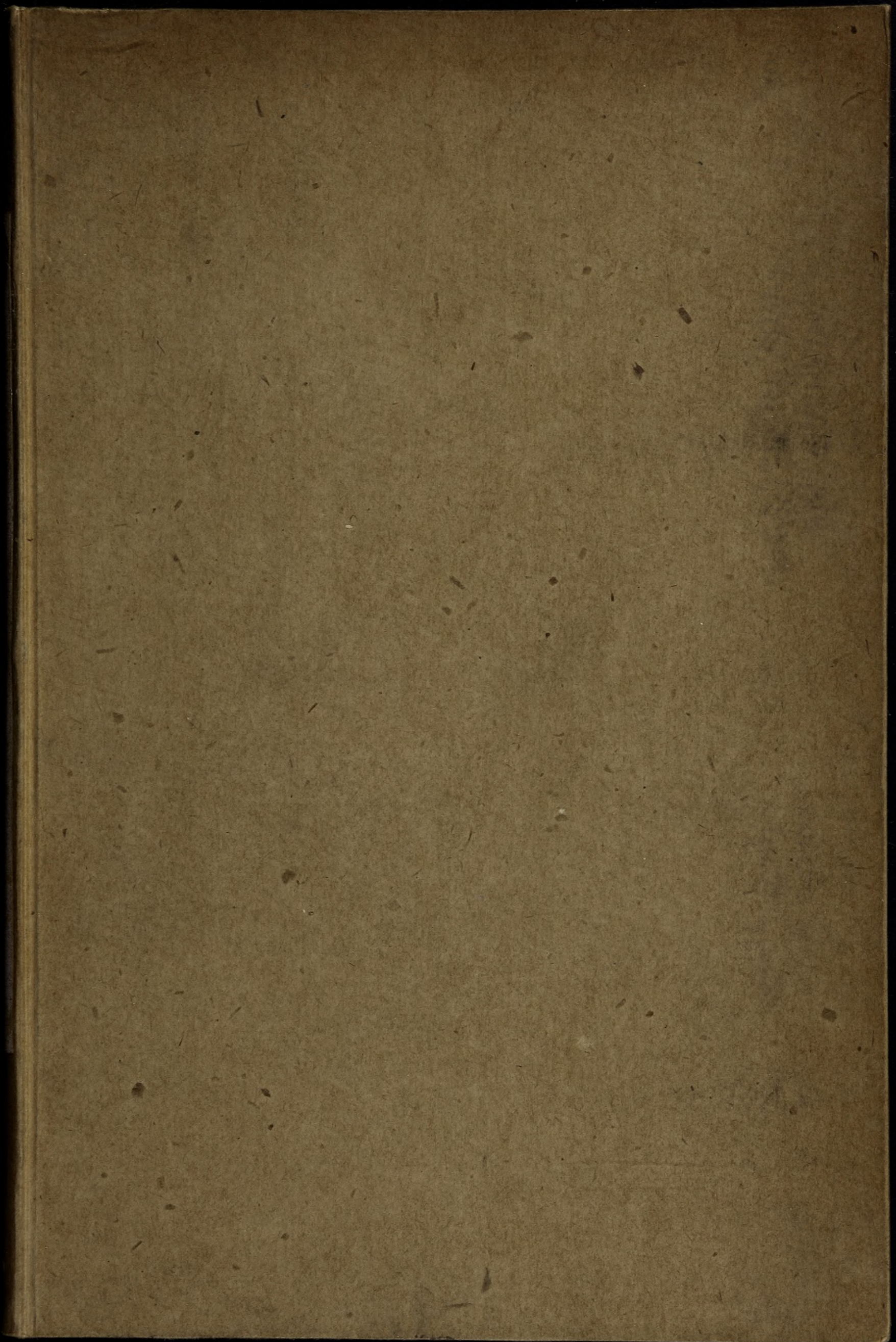
GÖTEBORGS
UNIVERSITET

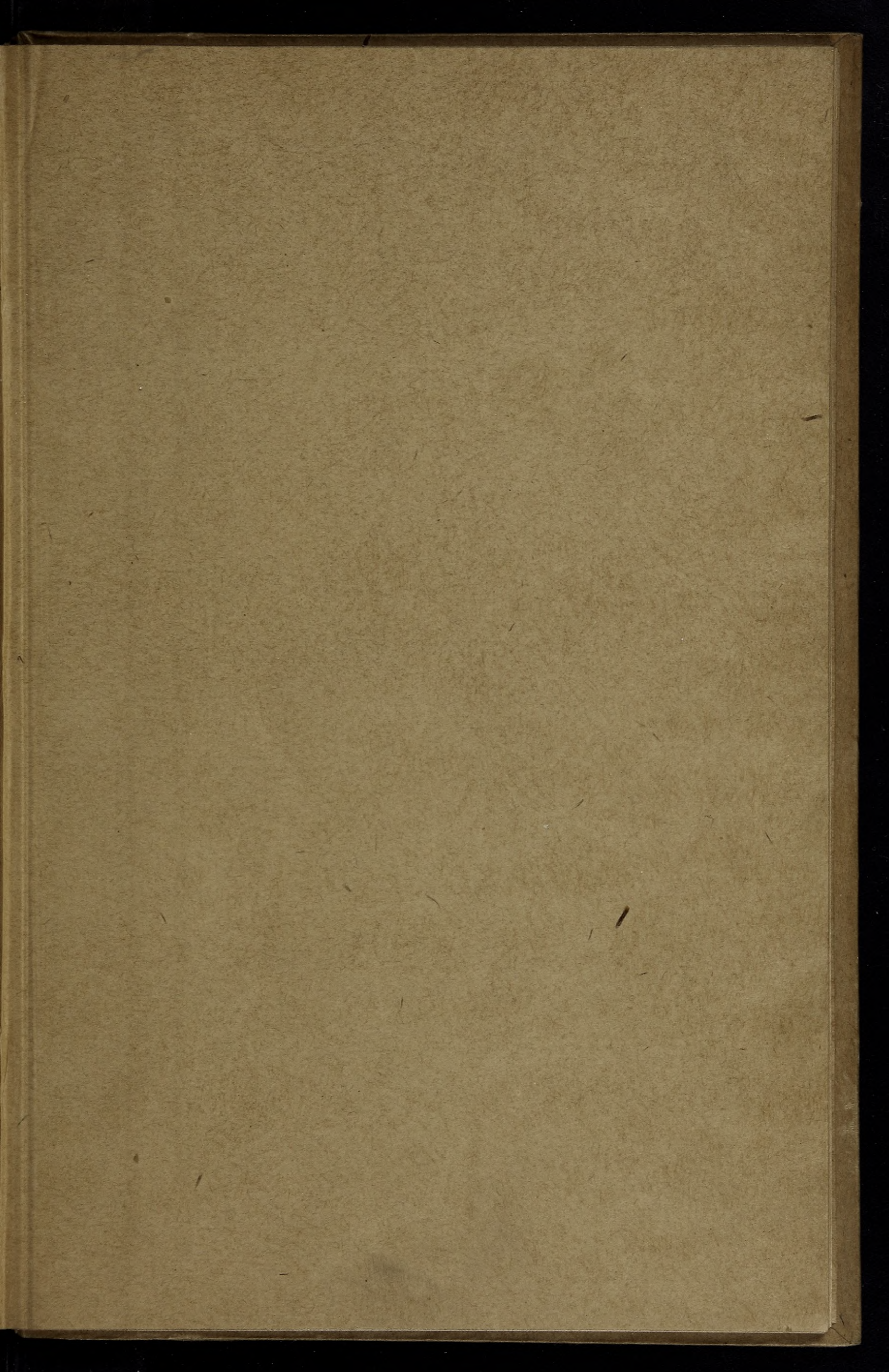
LUNDS
UNIVERSITET

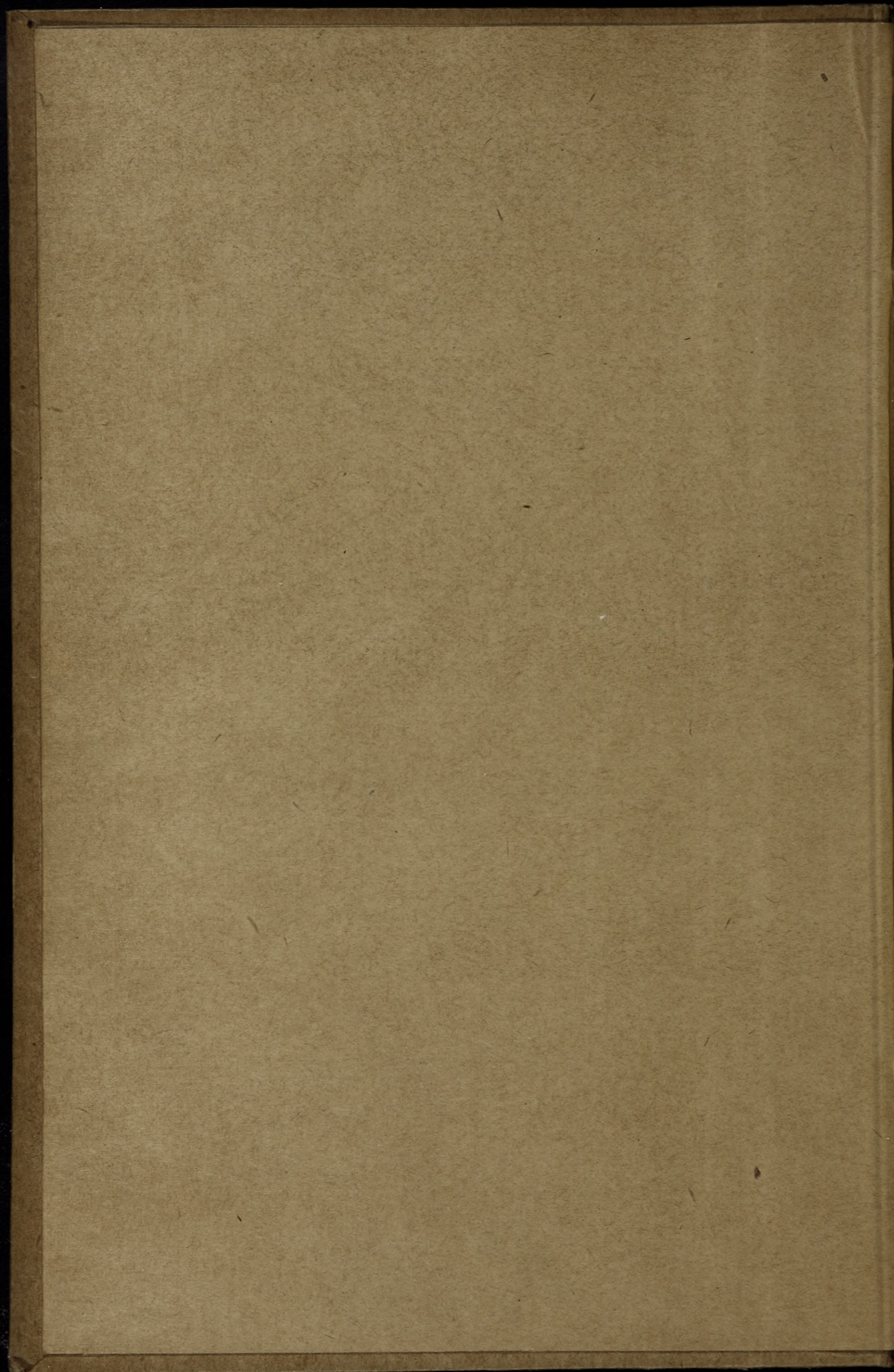

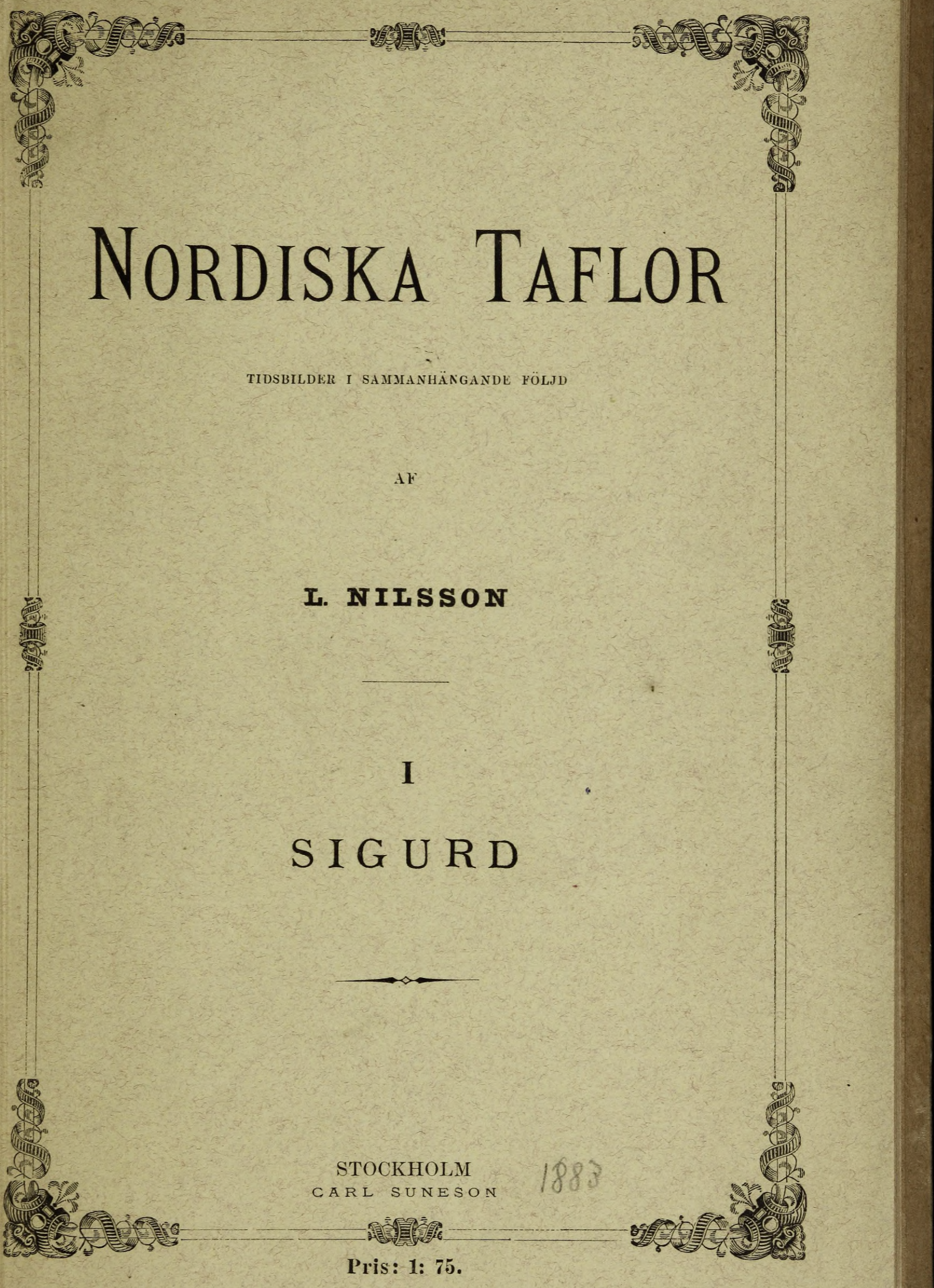
UPPSALA
UNIVERSITET

Tilt
So.

NORDISKA TAFLOR

TIDSBILDER I SAMMANHÄNGANDE FÖLJD

AF

L. NILSSON

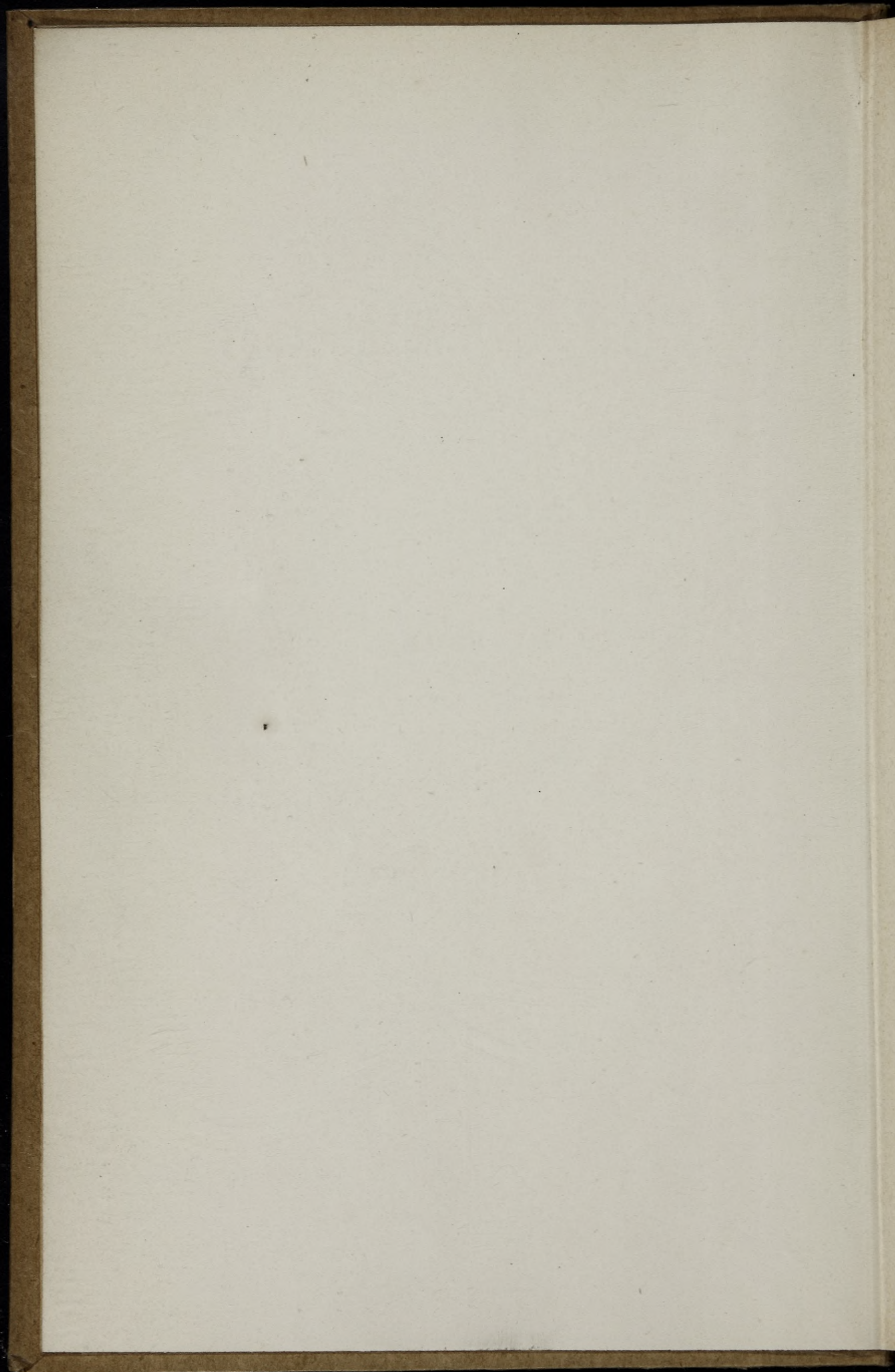
I

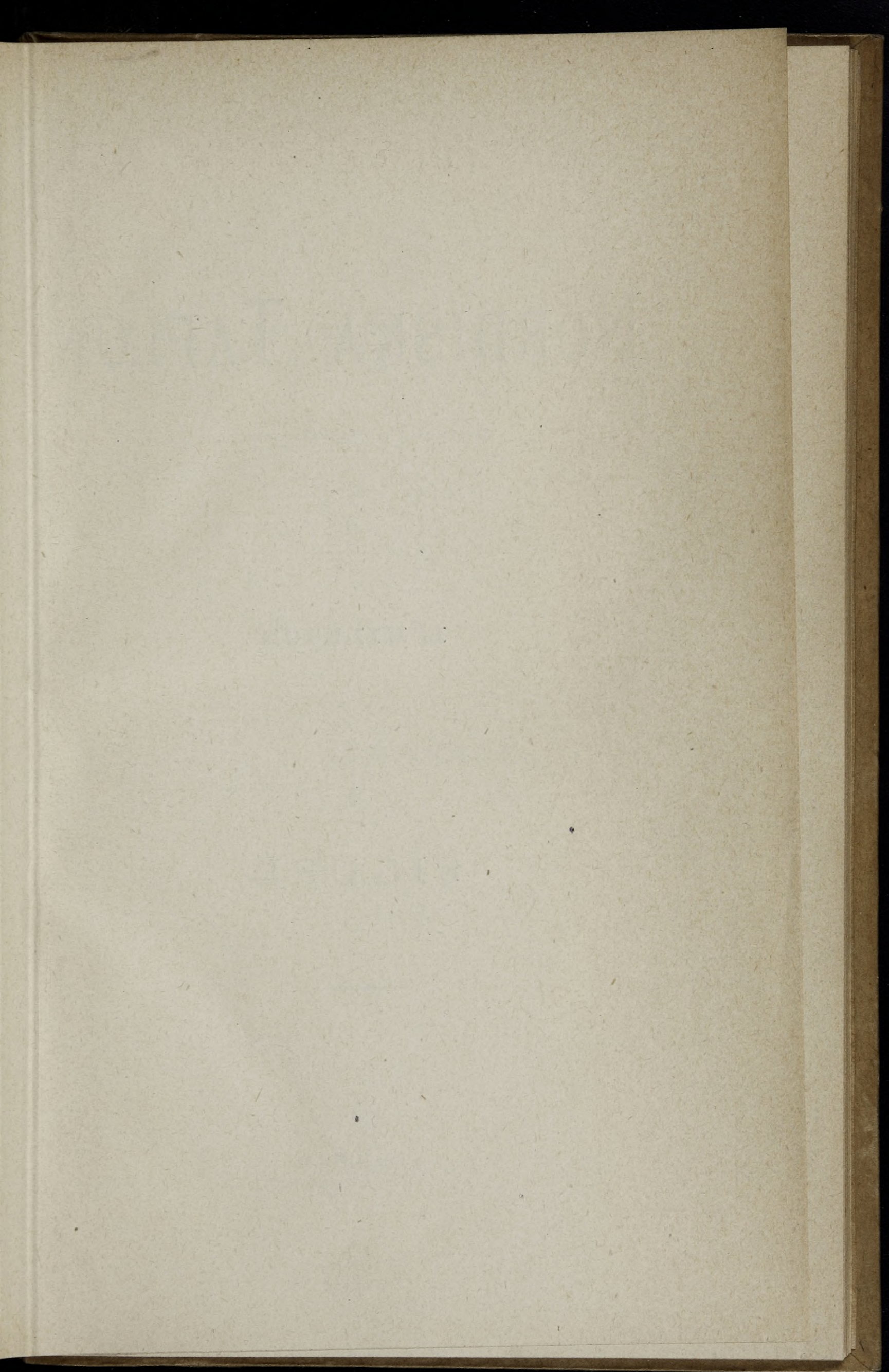
SIGURD

STOCKHOLM
CARL SUNESON

1883

Pris: 1: 75.

NORDISKA TAFLOR

TIDSBILDER I SAMMANHÄNGANDE FÖLJD

AF

L. NILSSON

I

SIGURD

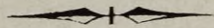
STOCKHOLM
CARL SUNESON

SIGURD

EN DIKT

AF

L. NILSSON

STOCKHOLM
CARL SUNESON

Nyköping, Gustafsson & Hellmans boktryckeri, 1883.

I.

Församlad var hos Wikens kung
från fjäll och fjärd
en kämpaskara, käck och ung,
att dra på ledungsfärd.

Och skaldens sång i hallen ljöd
till harpans slag,
allt medan hornet gick med mjöd
kring muntert dryckeslag.

Nu vinterns drifvor hade smält;
med ystra språng
lopp floden fri bland gröna fält
och sjöng sin vikingsång.

Och sommarvind drog ut från land
på skummig våg,
och draken vingen lyft vid strand
till nya härnadståg.

Men innan ut den flög från kust
bland böljors svall,
en afskedsbägare med lust
blef tömd i kungens hall.

Man drack, med eldadt bröst i brand,
för forntids dar,
för forntids bragd och för det land,
som hjeltars amma var.

Man drack också för drott, berömd
kring land och sjö,
och sist en bågare blef tömd
för nordens trogna mö.

Det gyllne hornet, fylldt med mjöd,
hof drotten då,
och slog på sköld och tystnad bjöd,
stod upp och talte så:

”För eder välgång dricker jag,
I unge män,
med höstens stormar till vårt lag
välkomne hit igen.

Nu enligt plägsed bardalek
här förestår,
kraft pröfvas skall; den, som är vek,
på ledungsfärd ej går.

Men den, som svingar bäst sitt svärd
och käckast är,
han blifver höfding på er färd;
det Hjorvard konung svär.”

Från salsbänk upp hvar yngling sprang,
med kind i glöd,
och till de blanka svärdens klang
gladt vikingsången ljöd.

Som blixtar möttes klingor blå
förutan svek,
och glad såg grånad kämpe på
den vilda vapenlek.

Enhvar stred hurtigt, käckast dock
Rolf, kungens sven.
Han var ett hufvud högre ock
än andra Wikens män.

"Väl", Hjorvard sad', "jag prisa må
hvert mannarön,
men Rolf stred väldigast ändå,
och hans är segerns lön."

Vid drottens ord kring salen lopp
ett bifallsdån;
då stod i hallen högre st opp
kung Hjorwards unge son.

"Låt mig ock pröfva", talte han,
"mig lyster se,
om kämpen ej det pris, han vann,
en mera gäf skall ge."

"För ung ännu, min son, för vek;
dröj än en tid;
dock — om du pröfva vill den lek,
träd, Sigurd, fram och strid."

Så Hjorvard. Och ur skidan sprang
skarpeggadt jern,
det bet i brynjor och det klang
mot hårda sköldars värn.

Den strid blef berserksgång till slut,
och aldrig än
i kungens hall det kämpats ut
en tvekamp, skarp som den.

Jemnstärke syntes de hvarann;
det sågs, man stred
på lek ej blott, då blodet rann
från bräckta brynjor ned.

Då drotten skrek: "I qväll ej blod
här spillas må;
du blef ej, fast en kämpe god,
Rols öfverman ändå,

Det vare dig, min raske son,
nog segerlön
att obetvungen gå ifrån
ett sådant mannarön.”

”Ej höfves det, att så jag tar
ditt pris, o drott,
den, som i kampen jemngod var,
med mig må draga lott.”

Så Rolf, och åt medtäflarn bjöd
sin hand som vän.
Då stormande ett bifall ljud
från konung Hjorwards män.

Nu tvisten sliten blef med hast,
ty segern gaf
åt Hjorwards son ett tärningskast;
så blef han kung på haf.

”Då med hvarann I blandat blod,
slut Rolf i dag
med Sigurd ock, du kämpe god,
ett varmt fostbrödralag.

Stå som hans sköld, dig anförtrot
min son jag nu;
till ädla bragder Hildurs bror
du vise vägen, du.

Så Hjorvard kung. En blick allen'
var dotterns bön,
men i dess varma strålars sken
log kärleken som lön.

II.

ch brasans flamma tynade på härden;
de bleka stjernor uti midnattsstund
från hallen såg man spegla sig i fjärden,
som vaggade mot Frejas helga lund.
I björkars skygd, i kysk gudinnas sköte,
der Sigurd med sin barndomsbrud stämt möte.

Hon stod der re'n, så skön som skalden målar
den väna Nannas oskuldsfulla bild,
en bild, ej väfd af morgonsolens strålar,
men bleka aftonhimlens, när den mild
de blida ögon vemodsfyllt upplåter
och jordens skuld den skuldfria begråter.

Hon stod der re'n, och tåradt öga blickar
utöfver lundens långa skuggor hän;
men allt är tyst, blott ensam vaka skickar
en sorgsen helsning ur de dunkla trä'n
och stirrar längtansfull mot fjärdens vatten,
hvarfrån den väntar maken hem i natten.

Och maken nalkas, fågelns stämman tiger,
och glädtigt flaxar den uppå sin gren;
då genom lundens täta löfverk stiger
en högrest yngling fram i månans sken,
och längterskan till Sigurds möte ilar
och i hans famn ljuft rodnande hon hvilar.

HON.

Hur länge du har dröjt i qväll, snart släcker
den kära natten sina bleka bloss,
och fram ur österns skyar rosig bräcker

den första morgon, som skall skilja oss.
Jag måste bort; jag får ej, kan ej annat,
hur gerna än hos dig jag hade stannat.

Ej mer trifs glädjen i kung Göthriks salar;
den med min mor i grafven myllats ner;
om forna bragder grånad kämpe talar,
om nya bragder sjunger ingen mer;
men vinden suckar kring de bundna drakar
i qvällen, då vid hennes hög han vakar.

Och därför längtar jag, hur än mitt hjerta
af oro fylls, från våra lekars fröjd;
för länge jag förgat den gamles smärta,
utaf vår kärlek dag från dag fördröjd.
Vi skiljas, men mitt hopp att se dig åter
skall torka tåren, som mitt öga gråter.

HAN.

Ack, om jag kunde, om jag finge följa
med dig till Gauthjods, till din hembygds strand,
hur lycklig då på hafvets friska bölja
jag skulle lägga draken ut från land,
men nu som sjökung skall jag fjerran draga
och blott ditt minne får jag med mig taga.

Du blef mitt allt; hvarthelst mitt druckna öga
i verlden såg, såg öfverallt det dig,
din blick var aftonstjernans i det höga,
din växt var veka liljans på min stig;
när fågelns sång jag uti skogen hörde,
en helsning, tycktes mig, den från dig förde.

Trång var den drömverld, för min blick sig tedde,
men jord och himlar rymdes deruti,
och öfver allt sin strålgans hoppet bredde,
dock — hvad jag drömt, skall en gång sanning bli.
Jag längtar ut att lära mig i striden
att värna om min kärlek och om friden.

HON.

Är strid dig kär, strid, Sigurd, för att skydda
ditt eget hem, ditt dyra fosterland;
bygg oss en gång, bygg kärleken en hydda
i någon lund vid någon vänlig strand;
hvi andras frid, hvi andras sällhet rövva?
skall lumpet guld vår lycka väl behöfva?

HAN.

Vår släkt från höge asagudar stammar,
så vittnar ifrån fordom folkets röst,
och sjelf också jag känner, att det flammar
en helig gudagnista i mitt bröst;
så vill jag se hvad sanning som bor inne
i folkets sägn och i mitt eget sinne.

Hör jag i qväll'n bland kämparne en saga
om forntids bragder, fjerran tanken flyr,
och öfver hafven drömmer jag mig draga
med vingad drake ut på äfventyr.
Hur lycklig sedan, när jag frejdad vänder
den segerkrönta staf mot hemmets stränder.

Men blott en vekling är med fagra drömmar
om hjeltens bragder och hans ära nöjd;
der, hvarest eldig asakraften strömmar
i mannens ådror, blifver den ock röjd;
åt tankens bilder gläds han, åt de rika,
men vill dem skåda verkliga tillika.

När skalden hänryckt mina bragder qväder
och till mitt lof den gyll'ne harpan slår,
i Valhalls salar fröjdas mina fäder;
ja, när i qväll'n till deras högar når
mitt ryktes stämma, lyssnar deras öra
med glädje till den helsning, som de höra,

Och då, min Signhild, när en gång jag vänder
till barndomsvännen, till min fosterjord,
då bygga vi å klippbevuxna stränder
vår kärleks trygga tjäll i högan nord;
och vid mitt svärd, om gode gudar vilja,
då skall oss ingen utom döden skilja.

HON.

Den hjeltekraft, som sina segrar skördar
på blodig stråt och spiller lif på lek
och fasa sprider, ej mitt hjerta vördar,
men tro ej, att din älskade är vek;
ack, om min kärlek, om min tro det gälde,
jag lugn mitt bröst mot tusen dödar stälde.

Går hit en gång med härsköld öfver vågen
försätlig fiende mot fredlig strand,
drag svärdet ur sin skida då, spänn bågen
och värna modig dina fäders land;
och mot din ovän, Sigurd, skall du strida
med din valkyria väpnad vid din sida.

HAN.

Nog vet jag väl, att, hvar det fara gälde,
ej bodde ängslig bäfvan i din håg;
jag mins en gång, när retad björn mig fälde;
jag af hans ramar redan bunden låg;
du flydde ej, du kom, du drog min klinga
och stötte den uti hans ludna bringa.

Men viking, menar jag, lär icke gerna
med härsköld våga draga mot vårt land,
ty segervane kämpar om det värna
och klingor blixtra ifrån klippig strand;
om djerf en ovän hit sin färd dock sträcker,
till grafvar väl det vida norden räcker.

HON.

Ej längesedan konung Huggleik trängde
dock hit med mord och brand från östervåg,
och nordens bålde kämpar vägen stängde
ej för den lömske vikings återtåg.

HAN.

Utaf de följeslagar, hit han hade,
han ej med tio ifrån stranden lade.

Vid Asathor, om icke natten öfver
den flyende sin mörka mantel höljt,
han sina män, dem Ran nu söfver,
i hafvets djupa afgrund skulle följt.

HON.

Han samlar lätt på nytt rofgirig skara,
kan inom kort med blodig hämd här vara.

Snart, Sigurd, räds jag, fylles tysta qvällen
af vilda hänskri och af vapengny.

HAN.

För första vårdkas, flammande från fjällen,
för första hugg, som hviner, skall han fly.

HON.

Ej eger sömnen vapen, kan ej strida.

HAN.

Här kämpen slumrar blott med svärd vid sida.

Hugstore män såväl i borg som hydda,
bepöfvade i mången blodig färd,
väl mig förutan landets frihet skydda
med sina bågar och med sina svärd;
till större bragder Valhalls makter mana;
blott kamp och strid en fullgod kämpe dana.

Deruppe sitta invid Odins sida
i Valhall, bland enhärjar utan tal,
höglagde store fäder, som mig bida
en gång också till spjuttäckt kämpasal.
Men fädrens ära icke till den orten
förmår för dådlös ättling öppna porten.

HON.

Är det då blott för hjeltens dåd i striden,
som Valhalls salar bygdes i det blå?
fins ej för kärleken, fins ej för friden
der ofvan stjernorna ett hem också?
och sitter icke Balder hos sin Nanna
i gudars ring med fridens hjälm kring panna?

När du en gång ifrån den långa färden
till våra fjällar vänder om igen
och blickar, der du gungar fram mot fjärden,
i stilla stjerneqvällen tankfull hän,
ack, kanske då din blick med vemod dröjer
vid nyhvälfd kulle, som å strand sig höjer.

Hvem bor deri? Är Signhild blott, som drömmer
vid vågens vaggsång om sin barndoms vän,
din bleka, trogna brud, som dig ej glömmer,
hur, Sigurd, hon af dig må glömmas än.

HAN.

O Signhild, Signhild, långt ifrån dig jaga
de mörka aningar, som blott bedraga.

Låt dina sorger fly; ej skymme tåren
din afskedsblick, du hulda, dock för mig;
om tro och hopp och kärlek hviskar våren,
och som en majdag lifvet ler mot dig;
och lifvets bästa rosor vill jag bryta
och till en krans kring dina lockar knyta.

HON.

Ja, rosor, röda rosor; nyss mitt öga
blodfärgade i qvällens skymning såg.
Jag satt allen' vid bilden af den höga
gudinnan, lyssnande till fjärdens våg,
då qvällens vallmodoft sig kring mig bredde
och för min blick en sällsam syn sig tedde.

En strålögd mö jag uti lunder gröna
lustvandra, Sigurd, vid din sida såg;
af röda rosor band en krans den sköna
förtjuserskan åt dig med eldig håg;
och du, du tryckte henne till ditt hjerta,
men uti mitt spreds en oändlig smärta.

Då ville jag ock fagra rosor plocka,
och än mer röda, till en krans åt dig,
och med de skönaste jag ville locka
min flydde barndomsvän igen till mig;
jag söker kringom lunder, fjäll och stränder;
blott hvita växa, hvart jag ögat vänder.

Men hon, af dina armar hänryckt sluten,
sig tryckte rodnande intill ditt bröst;
då hörde jag, förtviflad och förskjuten,
ur vågen hviska vemodsfull en röst:
Bind dina rosor, snart de skola glöda,
när trogen kärlek har dem färgat röda.

En vindflägt genom lunden drog; jag ryste,
jag blef så kall, så underlig till mod;
men hvart jag såg, så röd hvar blomma lyste,
och qvällens dagg ock lyste röd som blod.
Jag vaknade, såg upp mot bilden höga;
det glänste tårar uti Frejas öga.

HAN.

Var aftonrodna'n blott, hvars flammor spridde
de röda rosor öfver daggstänkt lund,

var skimret uppå vågen blott, som tedde
sig för ditt öga uti drömmens stund;
och qvällens färgspel har en svartalf tagit,
att måla bilderna, och dig bedragit.

HON.

O nej.

HAN.

Jag skulle barndomsvännen svika,
jag glömma dig? — Du tror ej sjelf derpå.
Må alla Valhalls drömda fröjder vika,
må med mitt lif ock glömdt mitt namn förgå;
allt, allt jag offra vill förutan smärta,
kan misstron blott jag fjerma från ditt hjerta.

HON.

Jag misstror ej, men öfver oss de stränga,
oblidkeliga höga nornor rå'.

HAN.

Dock till en vrå de mäktiga ej tränga,
till menskans hjerta inga nornor nå;
de fall och ofärd kunna hjelten bringa,
men hjertats känslor kunna de ej tvinga.

Må frejedad kämpes lof gå än så vida,
mer värdt mig dock ditt hjertas bifall är;
må hjeltens bragder Valhalls fröjder bida,
långt mer än Valhall är din famn mig kär.
Ej trifdes jag uti enhärjars skara,
fick du ej der invid min sida vara.

HON.

Min ädle Sigurd, du är stark att bära
förintelsen utaf ditt skönsta hopp;
du tvekar ej att hjeltens drömda ära
blott för en qvinnas kärlek offra opp,
och jag som offer -- emot ditt så ringa --
en svartsjuk oro skulle glad ej bringa.

Drag, Sigurd, då med dina män i härnad,
mot våld och väld du kämpe med ditt svärd,
men värnlös oskuld blifve af dig värnad;
två sköna smycken från din vikingfärd
du åt din trogna brud som lön skall bringa,
ett trofast hjerta och en fläckfri klinga.

HAN.

Det svär jag heligt, Signhild; vakte höga
Valhallamakter troget vårt förbund;
när åter här gudinnans rena öga
mig skådar i den helga offerlund,
då för den himmelska jag lugn skall stanna
med öppen blick och manligt lyftad panna.

Farväl till dess, låt till mitt bröst mig trycka
till afsked sist min brud, min barndomsvän.

HON.

Farväl, farväl, och med min lefnadslycka
välkommen snart, ack snart till mig igen.
Så långt skall ej ditt snabba drakskepp hinna,
att mina tankar skola dig ej finna.

III.

Vid skogbegränsad fjärd, som böjde
kring skroflig klippas vägg sin våg,
stolt Ormar sina tinnar höjde
och vidt kring Sachslands kuster såg.

Från klippans brant det gamla fäste
sig sträckte högrest mot det blå;
ty örnen bygger högt sitt näste,
att fri och trygg han jaga må.

Der stridens örnar bodde inne,
de käcke höfdingar, en gång;
nu lefde endast deras minne
hos kämpen och i bardens sång.

Men stundom hördes uti dalen
doft sköldebrak från kumlens rund,
och i den slutna vapensalen
det slamrade mång' midnattsstund.

Då skuras vapen, sköldar glimma,
från fästets ringmur blixtra spjut,
och löste drakar åter simma
till anad strid från stranden ut.

Ty mången blodig runa skuro
än Ormars män på härnadståg,
och mångt gyllne byte buro
dess drakskepp öfver mörkblå våg.

Men när i ledung ut de rycka,
ej följer brynjoklädd en drott;
och sårens stolta ärr ej smycka
mer herskaren på Ormars slott.

Men lik en ensam ros, som skickar,
der den i sol och sommar står,
sin glans mot vandrarns lystna blickar
från branta klippans törnesnår,

så satt i skygd af svärd och lansar
skön Ilma utan qval och sorg
och band af dalens blomster kransar,
trygg i sin starka sköldeborg.

Ej nordens fjäll och skogar ammat
mer modig och mer stolt en mö,
ej varmare i södern flammad
en känsla under barm af snö.

Såg du den sköna yster rida
och trafvarn lösa tyglar ge
och glad med skogens åbor strida,
du trott dig en valkyria se.

Hur brann en rosig kind i låga,
när djerf hon mötte luden björn.
Hvad eld i öga, när sin båga
hon lyfte mot starkvingad örn.

Men när hon stridens hetta glömde
och slumrade i löftäckt sal,
du trott, det Freja var, som drömde
en kärlek utan sorg och qval.

Ej någon yngling ännu lade
sin arm omkring den drottning skön;
blott brynjan henne famnat hade,
blott vinden kysst den stolta mön.

Kom så en höstdag; somnad, vågen
låg drömmande vid klippans barm,
och från den klara himlabågen
sken solen strålande och varm.

Tyst sitter skogens sångarskara,
af trädens täta löfverk täckt,
och inga friska vindar fara
och lifva med sin andedrägt.

Med blodig tand ej byte hämtar
sig skogens djur, hur hungrigt än,
men tryckt af kvalm och hetta flämtar
det mot sin svala kula hän.

Då mörknar dagen; molnen draga
regndigra upp vid himlens rand,
och hafvets gråa böljor jaga
ursinnigt fram mot klippig strand.

Men i sin jungfrubur, den höga,
i qvällen Ilma satt allen'
och utåt såg med eldigt öga
och hörde glad hur stormen hven.

Ty tjusar källans våg, den milda,
och smeker vestans lena flägt,
så är ock hafvet skönt, det vilda,
och frisk är nordans andedrägt.

Hon satt der tyst; dess mörka öga
än stirrande i djupet såg,
än följde drömmande de höga,
becksvarta molnens dystra tåg.

Då ser hon öfver vågen gunga
ett drakskepp emot stranden fram,
och Ägirs vreda döttrar slunga
de bistra dödar mot dess stam.

I djupet än det var begrafvet,
och böljan hofs mot mastens topp,
än vroks det af det vilda hafvet
mot himlens mörka skyar opp.

Af fasa blek, hon blicken vände
med bäfvan från den hemska syn,
och omedvetet upp hon sände
en bön till makterna i skyn.

Men stormen växte vild, Thor körde
utöfver molnbron norrifrån,
och fjärdens vreda böljor hörde
hon brusa med fördubbladt dån.

Hon skådar ut; på haf, som höjer
svartgråa berg med skumhöljd kam,
än hennes öga draken röjer,
der den mot stranden tumlar fram.

En satt der jättelik och styrde,
en ann' gaf kämpaskaran bud;
hur stormen röt, hur vågen yrde,
han syntes lugn dock som en gud.

Mot viken styrde de och lade
lugnt mot dess trygga strand till slut,
och hafvets skum de skaka glade
från luden drägt och andas ut.

I hafvets djup dock Ran är vaken,
hon står i bränningarnes då
och lyfter vredgad emot draken
skarpspetsad klippa nedifrån.

Som sårad hafsorm vildt sig kröker
och piskar vågorna till skum,
än lyfter sig, än mattad söker
sig ner i hafvets öde rum,

på klippans spets så draken skälfde
och sökte fåfängt blifva fri;
en våg utöfver den sig hvälfde,
en annan trängde in deri.

Men genom bränningarne simma
kung Sigurds trötte män mot land,
der Ormars bloss i qvällen glimma
att leda till bestiglig strand.

IV.

Från strand till strand snart hade
Vindsvale hvälft sin bro,
och Ägirs döttrar lade
sig äntligen till ro.

Från lund och blomsterhäckar
ej klingar fågelns sång,
och dalens muntra bäckar
ha hejdat sina språng.

Ej går från fosterjorden
med helsning hafvets våg;
blott isig vind från nord
gör nu sitt härnadståg.

En berserk lik, den ströfvar
med tjut kring berg och dal
och djerf en stormning pröfvar
mot klippfast kämpasal.

Der trygg dock glädjen glammar,
af drufvans safter närd,
allt medan brasan flammar
och sprakar på sin härd.

I gästfri hall ej blifver
för kämpen tiden lång;
han qvällen gladt fördrifver
med saga och med sång.

Och drottningen, den väna,
och fagra tärnors flock
det muntra lag förläna
behagens tjusning ock.

Hos Sigurd Ilma sitter
och lyss till sagans ord,
då hjälten mäler vitter
om älskad fosterjord.

Och hennes blickar blyga
med ljuf, förförisk glans
som snabba stjernskott flyga
förstulet emot hans.

Men vintern far, och våren
ur lundens knoppar ler,
och Hertha kransar håren
med blommor mer och mer.

Och yster fåle gnäggjar
vid jägarhornets skall
och skrapar stallets väggar
och skakar manens svall.

Med koger, fylldt af pilar,
med båge och med spjut
till skog och vildmark ilar
den sköna drottning ut.

Och Sigurd vid dess sida,
och väpnad med sitt svärd,
mot farorna, som bida,
jemt tryggar hennes färd.

Hän öfver gröna slätter
de tumla fram med fröjd,
och Sleipners ättling sätter
ut öfver djup och höjd.

Den skönas pil väl fäller
af byten mer än hans,
men hvarest fara gäller,
der segrar hjeltens lans.

Men när i Ägirs salar
sol'n går bak vesterns fjäll
och lundens näktergalar
gladt helsa stjernljus qväll,

då lutans tonsvall strömmar
i någon stilla dal
och biktar fagra drömmar
och hjertats ljufva qval.

De lösta vågor sjunga
vid stranden längese'n;
re'n mogna tegar gunga
sitt gull i solens sken,

men än ej hafvet plöjer
nytimradt skepp mot nord;
på Ormar gästen dröjer
och glömmar fädrens jord.

Då syns en drake simma
en dag om näset fram,
och gyllne sköldar glimma,
väl hundra, från dess stam.

Den skakar purpurvingar,
och ljuft en bard ombord
slår harpans gull, som klingar
till sångens veka ord.

Den fredlig helsning flaggar
och flyger fram mot land;
den fäller vingar, vaggas
snart invid lummig strand.

Af barden följd, som qväder
hans lof, vidtfrejdad drott
med kämpaskaran träder
in i skön Ilmas slott.

Den unga drottning strålar
der på sin gyllne thron,
så stolt, som dikten målar
en söderns amazon.

Ur gördeln svärdet blänker,
en kostelig klenod;
kring snöhvit skuldra sänker
sig mörka lockars flod.

"Helt vida ryktet sprider
din spotska skönhets lof;
så hann det ock omsider
till konung Gjukes hof.

Hit kom jag sjelf att röna
två sköna ögons makt
och med min hand dig löna,
om ryktet sanning sagt.

I fågring ej din like
jag skådat har ännu;
kom, följ då till mitt rike
och blif min drottning, du.

Ombord med oss vi tage
ditt guld och dina män,
men denne främling drage
hem till sitt land igen.

Så mörkt du icke blicke,
tag glad min hyllningsgård
och blif min brud; om icke, —
så giljar jag med svärd."

Med hotfull uppsyn sedan
han bidar hennes svar,
som blixtrar trotsigt redan
ur hennes ögonpar.

”Ej du mig lagar skrifver,
min gäst är den, jag vill;
hvem helst min hand jag gifver,
dig hör den dock ej till.

Ej svärd, ej kämpar tryta;
ditt hot ej skrämmer mig;
kanske min gäst vill bryta,
han ock, en lans med dig.”

Skön Ilma så, och söker
sin hjelte med en varm,
en solljus blick, som öker
än mer kung Gjukes harm.

”Ej må du, stolte, yfvas
för ytligt glitters skull;
med stålet hjelmar klyfvas
och ej med skidans gull.

Om guld jag ville, droge
väl till din borg min färd,
och från dig sjelf jag toge
det lumpna med mitt svärd.

Far fritt, men för din skara
helt snart till kamp mot mig,
vill du ej se mig vara
objuden gäst hos dig.”

Så Sigurds stämma ljuder;
knapt hejdas kan den harm
mot giljaren, som sjuder
i hvarje kämpes barm.

"Du, främling, lugnt kan töfva
och bida *här* ditt fall,
räds icke att behöfva
det söka i *min* hall.

Helt snart skall du få höra
den gälla stridslur'ns ljud,
när Gjuke far att föra
från Ormars borg sin brud."

Så drotten. Vred han ställer
strax åter hem sin färd
och samlar män; det gäller
att gilja nu med svärd.

V.

Stod på sin skrällande vagn, som drogs af behornade
bockar,
med sin hammare Thor och såg kring töckniga fälten.
Mången jätte, som satt och gladdes åt ljufliga mörkret,
njutande nattens svalka i frid, och väldiga lemmar
sträckte förnöjd och tänkte med fröjd illfundiga saker,
såg hans spejande blick, der han for på molnen i natten,
och från bältet han drog med lust den blixtrande hammar
och slog ned, och med brak flinthårda skallarne klöf han.
Satt der bergets trånande mö och stal en förtrolig
vänskap i älskarens famn, strax sköt, hånleende, guden
ned sin flammande eld och kylde det svallande blodet.
Glad i sin håg, så jagade Thor, när rodnande solen
steg öfver daggstänkt skog i glans ur böljande hafvet;
strax för dess strålar skyggade bort till grottor i bergen
thursar och skumögda troll, som icke trufdes i ljuset.
Vred vardt guden då, och med larm och med hiskeligt
dån han
slungade hammaren, harmsen, emot de klippiga nästen,
der det bäfvande bergfolk satt och skälfde af ångest,
och han spanade kring, om icke af jättarnes yngel
någon enda ännu fans qvar för honom att fälla.
Så när han bistert blickande stod, från höjden hans öga
såg två skaror väpnade män framtåga på heden,
tåga till kamp och strid; det gladdde den vredgade guden.
Fålar frustade fram, och kämpar, brynjobeklädda,
eggade trafvarnes dammande lopp och sprängde i sporr-
streck
fram likt seglande moln, som lätta drifvas af vinden,
när i den stormande höst af skyar himlen betäckes.

Men som i qualmig qväll, då dagens fackla har slocknat,
becksvarta moln vid himmelens rand sig höja ur hafvet,
sväfvande långsamt fram med blix och donder och slag-
regn,

så från fjerran närmade sig af kämpar en skara;
tungt den tågade fram, för dess gång doft dånade marken.
Högt från blånande rymd såg, spanande, ned en valkyria,
Asarnes vingade bud från det hundraportade Valhall;
skymd hon satt på en sky i en slöja, väfd utaf vårmoln,
korande ut bland modige män, att gästa i Asgård,
dem, som gudarnes dom och den höga nornans bestämde.
Örnar med kraxande rop, de glupske gäster på slagfält,
kretsade kring och hväste med fröjd de krokiga näbbar,
och på de brakande moln, som rundt kring himlen sig
sträckte,

tyglade Thor sitt eldiga spann, och från dånande strids-
vagn
flög hans ljugande blick med lust kring männernas
leder.

Och nu blixtrade svärd, nu skrälde gällande lurar;
de förbittrades skri, de sårades rosslande qvidan,
klang af klyfvande stål och sus af hvinande pilar
fylde den luftiga rymd, och blek bet döden i sköldar,
färgande röd med rosor af blod den sandiga ljunghed.
Men från de stridande skild, den bågbeväpnade Ilma
hög på sin stampande gångare satt, dess eldiga öga
såg med förundran hän på den hårda, vexlande striden;
längst dock dröjde dess blick med blixtrande fröjd uppå
Sigurd.

Bister som Asathor, när han jättar jagar bland bergen,
fram gick han stolt och blickade mord, och med susande
svärdshugg

rödde han djerf sig väg i blod genom männernas leder,
der hans glimmande hjälm som en fyrbåk glänste i
stridens

hvirflande våg och visade väg för de mordiske kämpar.
Men från sin sköldborg spejande, såg kung Gjuka den
väna,

der hon trygg på sin springare satt och betraktade striden;

och ett löje han log, och ett slugt förslag i sitt sinne
hvälfde han strax och tyglade raskt snabbfotade fålen
hän ur slagtningsens larm och flög öfver dammande fältet
bort att röfva sin brud, der hon fjerran dröjde allena.
Som ett hungrande lo, när ett lam det ser, ifrån hjorden
och från herdarne skildt, i svalkan af skuggande trädet
beta ögat med fröjd af det yppigt grönskande gräset,
smyger hukande fram och bugtar den smidiga kroppen,
till's på en gång det trycker sig hop och rusar till anfall,
så han nalkades skygt och slugt på slingrande vägar
kullen, dit Ilmas sköna gestalt drog trängande sinnet.
Men när han osedd kommit så när, att en pil från hans

båge

kunde den älskade nått, om han tänkt den sända mot
henne;

då med jublande rop och med lösa tyglar han sprängde
fram att fånga sitt rof och skrek de bevingade orden:

"Såg du, jag kom att gilja med svärd, du trotsiga tärna;
nu till min kämpande här som segerbyte jag bär dig.

Ärnar du fly? Ej gagnar det stort. Ha, skuggande
lunden,

söker du den? Jag förstår: derinne i skymmande kammar
vill du väl, blygsamma mö, åt älskaren gifva ditt jaord."

Så; och han jagade snabbt som en stormvind hän öfver
slätten

för att hinna den flyende mön, som flåsande springar'n
bar, bångstyrig, i flygande fart från blodade fältet.

Men på den sandiga hed som en ö stod lund utaf lindar,
och som en blixtraskt ilade dit den frustande fålen.

Lyckligt den hann ock skuggande park och trängde
igenom

buskar och snår, till's den snafvande föll och fälde den
ljufva

bördan bland blommorna ned i den yppigt svällande
grönskan.

Der, med kogret i hand och med pil på bugtade bågen,
lyssnande spejade hon, beredd att möta hans anfall.

Men då förgäfves hon blickade kring och intet hon rörde,
dröjde försigtigt hon qvar i skygd af löfviga gömslen.

Sigurd, hvars öga sökte också den strålande ungmön
midt under drabbningens larm, såg skarpt som spejande
fjällörn

bort öfver kämparnes hop, — ty ett hufvud högre än alla
stod han, som eken står med högrest krona i småskog, —
såg hur med vingade fjät hennes stridshingst flög öfver
heden,

såg den gullsmidde kämpen också den flyende följa,
och med ilande fot, af harm och ängslan betagen,
hän öfver ljungen han lopp i sin tunga, slamrande
rustning.

Som en hungrande ulf, när en hind den jagar i skogen,
bytet förföljer lugn och med lystna blickarne slukar
re'n det flämtande rof, men tjutande flyr, om den skådar
skogarnes kung, den brummande björn, framskynda ur
idet,

så han flyktade snabb, kung Gjuke, harmsen i hågen,
när hans öra förnam och hans öga spanade kämpen.
Men till den lummiga park hann Sigurd och trängde
igenom

buskar och snår, ej viss om sin väg, till's en ljudelig
gnäggning

ledde hans irrande gång till en porlande källa i lunden.
Der hennes gångare gick och njöt af sin frihet och
gräset;

men vid ett skuggande träd, på bädd af doftande blommor,
lockomsvallad hvilade hon och lutade kindens
fägring emot den fylliga arm, som blottat sin rundning.
Skön som en elfva att skåda hon var i den luftiga löfsal.
Ljusrödt hvälfdes ett moln som en brudpell öfver gemaket,
hvilande lätt på en pelarerad af lummiga stammar;
löfrika buskar murade kring sina grönskande väggar,
foglar på gungande gren der sjöngo glömska af lifvet,
glömska af bragder och strid; ur blomstrens daggiga
kalkar

spreds en berusande doft, och fylld var vinden af vällukt.
Rosor, röda som blod, och liljor, hvita som vårsnö,
slöto sin skiftande prakt kring mörka, böljande lockar.
Skönare krans på skönare mö ej skulle du skådat.

Tätt vid dess sida glimmade fram den bändiga bågen,
och den vingade pil till flygt sig sträckte på strängen.
Men när Sigurd hon såg, då sprucko bland skimrande

liljor

rosenknopparne ut och hvälfde de purprade bladen
öfver den drifva af snö, som låg kring kindernas lustgård,
och hon sänkte sin blick, af ljuf förvirring betagen,
och hon darrade lätt, som ett asplöf darrar, då våren
sänder en ljummande flägt att värma och vagga det späda.
Ej så strålande skön hon tycktes honom tillförne,
aldrig så ljuf som nu, då hon blyg och rädd och för-

virrad

dolde i blomstrande bädd sitt eldigt rodnande anlet;
och ju längre han såg, dess mer af tjusning betogs han;
och när hon smög till slut en blick ur sitt fuktiga öga,
gick som en ljungeld genom hans blod; af trollkraft

betvungen,

fram han skyndade, sjönk till dess barm i salig berusning.

Rolf, hvars spanande blick förgäfves sökte på fältet
i den mördande strid den djerfve konungasonen,
stod helt häpen och såg, af undran mäkta betagen.
Sist öfver ljungens blodade fält till grönskande lunden
flög hans irrande blick, och så på dundrande fötter
hän öfver heden han sprang, af harm och ängslan betagen.
Som två dufvor, i skygd af trädens löfviga gömslen,
kuttra kärlek och smeka hvarann, ej anande fara,
men på en gång de skygga och fly med flaxande vingslag,
höres på afstånd blott ett sus af hvinande pilen,
så vid hans skallande rop, förvirrade, skyndade båda
upp från den rosiga bädd, och, snabb som en hind,
öfver heden

flög på sin gångare hän den bågbeväpnade Ilma.

Men som en stridsvan häst, som betar på vårliga ängar,
lyssnar och spejar och ilar åstad med spetsade öron,
hör den ett jägarehorn eller ljuder en ton af en stridslur;
så han skyndade strax till den mannamördande striden,
härens höfding, igen, när han hörde de manande orden,

hörde från fjerran slagtningsdån och skarornas härskri;
och med glädje helsades han kring kämparnes leder,
hvilka, svigtande nyss, med larm och med ljudande
stridsrop

åter trängde på fienden in med svärd och med lansar.
Men kung Gjuke, eldad af harm, de tröttade kämpar
förde till anfall på nytt, och de lätta, löddriga fålar
trafvade fram och frustade mod; från klingande bågar
susade pilar tätt mot den skockade vikingahopen,
som när en hagelskur går öfver den höstliga skogen
och från de resliga träd afsliter de gulnande löfven.
Än de stormade fram som en hvirfvelvind öfver fältet,
än de flyktade snabbt och bidde ej huggande svärden.
Men orubblig och fast, framträngde, en vandrande fjällmur,
vikingahären alltjemt, och jemt med växande vrede
kämpade den, till's i berserksgång förbytte sig striden.
Sist, när solen i vågorna sjönk, förvirrade sprängde
Gjukes ryttare bort med hast öfver dammande fältet;
och som jagande hund bet döden flykten i hälen.
Men med de segrandes fröjd kung Sigurds kämpar och
Ilmas

vände till borgen igen och den festligt smyckade hallen,
för att fira i glammande lag den blodiga segern.
Endast drotten dröjde sig kvar på det ödsliga fältet.

VI.

Sig lägrar qvällens dimma
kring ljungbevuxen hed,
och bleka stjernor glimma
på blodigt slagfält ned.

Och aftonvinden susar
de fallnes drapa der,
då fjerran jublet brusar
från segerdrucken här.

Men ensam Sigurd vankar
kring skuggomtöcknad nejd,
och tusen skilda tankar
dra mot hvarann i fejd.

"För mig hvar kämpe fasar,
så långt mitt rykte gått;
och ättlingen af Asar
böjs af en qvinna blott!

Skön Ilma vill jag vinna
med hjerta och med hand,
men tar ej land af qvinna;
mitt svärd nog gifver land.

Vidt leder skummig bölja.
Och vind, som jagar den,
med henne kan jag följa
till andra nejder hän.

Men nornorna, de höga,
jag undflyr ej ändå,
och ej för Odins öga
jag finner dold en vrå.

Så långt ej böljan leder,
så långt ej vinden går,
att hämd för brutna eder
ej följa mig förmår.”

Så går i tankar kungen;
ett fjerran dån han hör;
en storm far öfver ljungen
och dimmorna förströr.

Och för hans häpna öga
en mulen skepnad står,
så hög, att hjelten föga
utöfver midjan når.

”Från Norden har jag farit,
kan helsa från dess fjäll,
från Signhild ock; jag varit
i Göthriks land i qväll.

Hon stod å strand och sände
sin blick mot mörkblå fjärd
att se, om vännen vände
hem till sin barndomsverld.

Och fädren dystra skåda
från molnen till dig ned
och mörka öden båda,
och Odin är dig vred.

Här nöjets stämma ljudar,
och rikedom är här,
men Valhalls höge gudar
du är dock närmre der.

Tvetydig ära vinnes
vid fagra qvinnors hof;
blott den, som striden minnes,
har efterverldens lof.

Du skyddar andras länder
och gläds åt prål och prakt;
hvem kring din barndomsstränder,
säg, Sigurd, håller vakt?

Af korpen nyss jag hörde,
att ifrån fjerran land
ett drakskepp kämpar förde
i färd mot Gauthiods strand.

Upp, lös de bojor snöda,
som egen dårskap band,
och skynda hem att blöda
för brud och fosterland.”

Så talte han; med orden
han svann för hjeltens blick;
en stormvind blott mot norden
utöfver heden gick.

Och dödens tystnad rådde
på nytt så hemsk och tung,
och långt som ögat nådde,
sågs endast hedens ljung.

”Hvem var han? Har jag skådat
en drömbild? Kom den röst,
som sorg och ofärd bådat,
blott ur mitt eget bröst?

Hans bild dock såg mitt öga
i Norden en gång förr;
i lunden stod den höga
vid Odinstemplets dörr.

Den dom, min norna fälde,
sken ur hans anletsdrag;
förgäfves hennes välde
och gudars trotsar jag.

När gamar på de fallna
med fröjd slå ner ur sky,
väl ömma känslor kallna,
väl veka minnen fly.

När vind och vågor kriga
på vredgadt haf med larm,
väl orons stormar tiga,
som kämpa i min barm.

Hur qvalen hjertat gnaga,
då lugn är uppå haf,
det skrifver icke Saga,
det vet ej skalden af.

Du land, der norrsken måla
det klara stjernehalf,
när Odins blickar stråla
från höga Valaskjalf,

din friska kyla släcker
väl glöden i min barm
och forna styrkan väcker
på nytt i bröst och arm.

När blek enhärjen rider
från Valhalls höjder ned
och dimmig stridshingst sprider
sitt skum på nattlig led,

när, rustad, kämpen träder
med dån ur högens rund,
jag möter mulna fäder
i kulen midnattsstund.

I Frejas lund jag hörde
dem mången månskensnatt,
och vind och våg mig förde
en helsning, der jag satt.

Den brud med bleka kinden
då till min barm sig slöt,
och hennes lockar vinden
kring mina skuldror göt.

Du lilja skär, du rena,
som trofast mot mig log
och doftade allena
för mig i nordanskog,

din bild jag lycklig gömde,
till's vid två läppars glöd
jag glömskans bägar' tömde,
som eldig blick mig bjöd.

Dock, jag skall fri mig rycka
ur min förtrollnings band,
och blomma skall min lycka
på nytt i nordanland."

Så draga tusen tankar
emot hvarann i fejd,
der hjelten ensam vankar
kring skuggomtöcknad nejd.

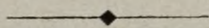
Men fästets stjernor brinna
allt mera matt och gå
att bleknande försvinna
i rymderna, de blå.

Och morgonvinden yra
snart spelar glad och fri,
och lummig lind är lyra
med friska toner i.

Och fågelns muntra qvitter
ljuft klingar ifrån skyn;
nyvaknad morgon sitter
med rosor uppå hyn

och med sitt glitter stänker
den vida heden full;
hvar daggens droppe blänker
skön som det röda gull.

Då fram ur nattens dimma,
som hvilar än vid strand,
de höga borgtorn glimma
i morgonsolens brand.

VII.

Dag efter dag förgick, men än vid stranden
låg Sigurds drake bunden på sin våg
och fick ej följa bort till nordanlanden
den friska vind, som stälde dit sitt tåg;
två ögons trollkraft tvang den starke stanna,
hur orons moln än växte på hans panna.

Då talte Rolf en morgon: "Blågul flagga
har länge visat fladdrande mot nord;
hvar lund står kal, men ännu fria vagga
väl hafvets böljor kring vår fosterjord;
lägg ut från strand, hvi mer dig töfva lyster,
då du för hvarje dag blott syns mer dyster."

"Ja, som du vill", sad' Sigurd, "blås med gälla,
välkända stridslur'n samman mina män
och lossen tågen, re'n i dag vi ställa
vår färd till länge saknad hembygd hän."
Så, och med tunga steg och sorgset sinne
till hall'n han gick, till drottningen derinne.

SIGURD.

Farväl, skön Ilma, höge gudar mana
nu gästen åter bort till nordanland;
gladt breder hafvet ut sin mörkblå bana,
de friska vindar blåsa ut från strand,
och bunden sjöhäst skakar yster tågen
och längtar ut med vikingen på vågen.

Jag får ej dröja qvar i dessa hallar,
der jag en sällhet drömt, ej mig beskärd;
ifrån min själs begär mig nornan kallar,
och hennes bud ej trotsar hjeltens svärd;
men ej hon hindrar, hvart jag styr i verlden,
att taga med ditt minne uppå färden.

ILMA.

Jag älskar dig, ack länge, länge redan
mitt hjertas kärlek ur mitt öga såg.
O Sigurd, jag har älskat dig, alltsedan
du lik en gud steg ur den vilda våg,
och ljuf och underbar mitt hjerta diktat
mång' saga, som jag blott för stjernor biktat.

Så far ej hän, hur än du längtar fara;
till Norden jemt desamma vågor gå,
och samma stjernor brinna lika klara,
och samma väg de visa från det blå,
men till den öfvergifna, hur hon gråter,
de leda kanske aldrig gästen åter.

Blif hos din brud och skydda hennes rike;
hon skulle binda dig din segerkrans;
du skulle ej bland kungar se din like,
då Ormars välde fick sin forna glans,
och till din barm jag trygg mig skulle sluta
och dina bragder sjunga vid min luta.

SIGURD.

Hur än jag vill, jag kan ej, får ej stanna;
du älskade, du får ej bli min brud,
med vredens moln uppå sin dystra panna
ser ner ur skyn mot mig hvar asagud,
och fädrens hamnar stå vid himlaranden
och vinka ättlingen till nordanlanden.

ILMA.

Så tag då henne fattig med till Norden,
som lycklig skulle följa på din färd,
hvars hjerta gerna bytte fosterjorden
och barndomshemmet mot en okänd värld,
om blott hon finge med sin älskling gunga
och bli hans sköld, när svärdshugg fölle tunga.

SIGURD.

Du sköna drottning, du får icke följa
en landlös viking på orolig färd,
mitt kungarike är den vilda bölja,
och såsom spira har jag blott mitt svärd;
jag herskar ej som du i blomsterdalar
och har som du ej borg med gyllne salar.

I Nord en söderns blomma snart förfryser,
dess skära blad der isar nordanvind;
den stjärnenatt, som öfver drifvan lyser,
väl är den skön, men rosen på din kind
snart blekna skall ibland de vilda fjällen,
der skogens rimfrost gnistrar kall i qvällen.

ILMA.

Mitt rike, — dess förlust gör mig ej smärta,
hvad är för mig väl glansen af ett namn;
mitt kungarike, Sigurd, är ditt hjerta,
och gyllne salar är för mig din famn;
jag skulle, hvart oss vågen ville slunga,
så lycklig med mitt kungarike gunga.

Och fick jag bo med dig i enslig hydda,
långt skild en gång från stridens vilda larm,
din kärlek skulle mig mot nordan skydda,
då säll jag hvila fick invid din barm;
och söderns ros den skulle uti Norden
gro mera varmt än uti fosterjorden,

SIGURD.

Hvad batar menskan, att sin sorg hon klagar;
förr hårda klippans sten förmår du att
till tårar röra än du ändrar lagar,
som makterna för lifvets öden satt.
Den kärlek, som mot deras vilja brutit,
ett gissel blott i deras hand har knutit.

En ed svor ynglingen i disarlunden;
den eden hörde hvarje Valhalls gud,
och mannens kärlek var för alltid bunden;
jag vill, men får ej famna dig som brud;
det vida hafvet ut jag kunde ösa,
men endast gudar kunna eden lösa.

ILMA.

Så var min aning sann. O uppenbara
till sist då denna mörka hemlighet,
som så har bundit dig, och låt mig vara
en gång din själs förtrogna, kanske vet
min kärlek dock till slut ett medel finna
att af de vredgade försoning vinna.

SIGURD.

Det medlet vore, Ilma, blott att jaga
din fagra bild för evigt ur min själ
och af mitt hjertas ljufva minne taga
på samma gång som af dig sjelf farväl.
Släck lågan ut, som i min barm du gjutit,
och du försonar kanske hvad jag brutit.

O gråt ej, Ilma, ej med tårar släcker
du flamman, som mitt hjertas frid förtär.
Se ej med denna varma blick, som väcker
till strid mot gudar trotsande begär.
Den himmel, som din kärlek mig upplåter,
den är mig stängd, hur än mitt hjerta gråter.

Men hvart jag far, din bild mig troget följer,
och mången gång, när öfver somnad våg
sin stjernemantel stilla qvällen höljer,
hit ställa tankarne sitt tysta tåg;
dem binder ingen, öfver hafvet ila
de hän till dig, att der med vemod hvila.

En gång kanske till Ormars stränder vänder,
och till dess drottning, Ilmas gäst igen,
skall då för främlingen, när hit han länder,
din famn, min himmel, stå mig öppen än?
Och när jag från dig far, säg, skall ditt sinne
dock ega qvar en fristad för mitt minne?

ILMA.

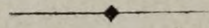
Om jag skall minnas dig? Förr kan jag glömma
på jorden allt, förr än jag glömde dig.
Hur strängt än våra hårda nornor döma,
din kära bild de rövva ej från mig.
Min tanke skall dig följa bortom hafven,
och ej ditt minne söfver sjelfva grafven.

* * *

Så, och på kindens matta rosor stänkte
från ögats himmel ned en dagg så varm,
när darrande och blyg till sist hon sänkte
skönlockigt hufvud sakta mot hans barm.
Det var en tafla, som när norrskensqvällen
sin stjernehimmel lutar emot fjällen.

Så ljuft ej uti sången, Sigurd, ljuder
som ifrån hennes rosenmun ditt namn;
ej mera tjusande valkyria bjuder
i Valhall sjelf enhärjarne sin famn;
hvad gör det dig, hur Asgårds makter döma,
med himlen i din famn — *dem* kan du glömma.

Och dock, du lossar dig ur hennes armar,
du får ej lyssna till dess klagolåt;
vid stranden, der den vilda vågen larmar,
du hör ej hennes snyftningar och gråt,
men att en tår står i ditt eget öga,
det ser ej hon, — blott gudarne, de höga.

VIII.

Sam från Sachsland sjöhäst god
hän öfver mörka vatten.
Rolf den starke vid rodret stod,
qvad i den kulna natten:

”Grönskande lunder och snötäckta fjäll,
norrskan, som flamma i gnistrande qväll,
strömmar, som brusa,
skogar, som susa,
fulla af vemod, kring hemlandets tjäll,

allt träder åter för trängtande håg;
Norden oss helsar med suckande våg;
tänd står dess klara
stjerna att vara
vikingens ledsven på gungande tåg.

Skynda, min drake, på svallande sjö,
hvila du får ej vid grönskande ö,
ila att bära
mig till den kära
barndomens bygd och min trofasta mö.

Snart skall jag trycka dess snöhvita hand,
blicka i strålande ögat ibland,
medan jag tömmer
hornet och glömmer
saknadens sorger på främmande strand.”

Så han qvad vid hafvets brus,
och öfver våg, som yrde,
ledd af de blida stjernors ljus,
emot Norden han styrde.

Sågs så Samsö. Hög går sjö,
draken i hafsskum lögar;
blekblå flammor å dimhöljd ö
blossa från ättehögar.

Mörke vålnader se de gå
kring på de öde stränder;
genom dimman klingor blå
blixtra ur skrumpna händer.

Sigurd talte: "En sällsam strid
ser jag vid kumlerunden;
lägg vi modigt, män, invid
stranden i midnattsstunden."

"Glad mig ej tyckes dylik färd",
sade Rolf, "men vi pröfva,
tror dock icke så skarpt ditt svärd,
att det döden kan döfva."

Så han talte, och han lugnt
stäfven mot holmen vänder;
genom bränningar färden tungt
går mot de dystra stränder.

Steg så Sigurd med Rolf i land;
draget slagsvärd vid sida
blänkte, skimrande, mot den brand,
som från kumlen steg vida.

Som ett stormmoln mot dem gick
ständigt växande jätte,
olycksbådande var den blick,
hvarmed Sigurd han mätte.

Manteln från hans skuldror flöt
som en hvirflande dimma,
och det slagsvärd, ur den sköt,
sågs som en ljungeld glimma.

VÅLNADEN.

Säg, hvi flydde du till vår ö?
Räds du stormar och vågor?
Ej för seglarn på nattlig sjö
tändes dock våra lågor.
Ej på hafvet möta skall,
hur det än väldigt flödar,
du så många till ditt fall
blickande bleke dödar.

SIGURD.

Tumlar fram öfver vredgadt haf
döden på stormens vingar,
eller han lurar vid kämpens graf,
mig han ej bäfvan bringar.
Ej jag lärt att faran sky,
hamnar dock sist bland döde;
hvert än Hejmdalls söner fly,
ej de fly från sitt öde.

Bleknade berserk, säg dock mig,
hvarifrån hit du lände.
Famnar Valhall, det höga, dig?
Var det Hel, som dig sände?

VÅLNADEN.

Hvem jag är och hvem jag var,
Asarnes höfding känner.

Från hans sal jag kommit har,
följd utaf vapensvenner.

SIGURD.

Kommer du hit från Valhall, säg
hvad enhärjarne göra.
Hvi du sjelf kom på dimhöljd väg,
lyster mig ock att höra.

VÅLNADEN.

Vekligt ej vid qvinnoglam
kampen de ädle glömma,
djerft i striden gå vi fram
och blott om strid vi drömma.
Vaknande sol ur vågen ser
alla enhärjar ila
gladt till blodiga Vigrid ner,
slätten, den hundramila.
Der vid gjallarhornets skall,
brynjoklädde, vi strida;
der till slut vi verdens fall,
makternas skymning, bida.

Dricka vi ock det goda mjöd,
stolte enhärjar alla;
och valkyrior med kind i glöd
och med lockar, som svalla,
räcka kämpen hornets must,
harpan åt Brage bringa;
och om mången blodig dust
gyllne strängarne klinga.

Icke vi tarfva nattens ro,
minnet vid jorden hänger;
öfver Vindhjelms hvälfda bro
dimmig stridshingst spränger
bort från Valhalls ljusa sal
ned till de skumma dalar,
ilar, innan Gullkam gal,
åter till gudars salar.

SIGURD.

Härlig är fallne kämpens lott,
när han till Odin länder,
säg mig dock, du ädle drott,
innan du återvänder:
väntas gäster till er härd,
som högsäten I redan?
Och hvad såg du på din färd
nedåt luftiga leden?

VÅLNADEN.

Dyster kom Ygg från Urdas våg,
hvad han tänkte vet ingen,
men högsäte jag redas såg
präktigt i kämparingen.
Nanna i sin ensamhet
band på en krans, som söfver
tidens sorger, men hon gret
skimrande dagg deröfver.

Såg jag på mitt nattliga tåg,
hur efter storm och strider
vingad drake till Gauthiods våg
smygande hann omsider.
Drotten, på sin borg allen',
har ej mot faran vakter.
Sigurd kommer, men för sen;
dig hata Valhalls makter.

* * *

Vålnaden så, och blickar vred,
upp på gångarn sig kastar,
och med skaran på luftig led
genom töcknet han hastar
fjerran upp mot gudars sal;
morgonens första stråle
skådar, innan Gullkam gal,
inom borgen hans fåle.

IX.

Kung Hugleik kring nordens länder
vildt härjat med eld och svärd,
sist drog emot Gauthiods stränder
en afton den djerfves färd.

Ej anade drotten fara,
ej rustad han var till strid;
då stod med sin kämpaskara
kung Hugleik hans borg invid.

Skön Signhild i jungfruburen
bland tärnor sömmade än,
då en borgvakt stötte i luren
och ropte: Till vapen, män.

Hon ilade, full af häpnad,
till borggården ned; der stod
kring kungen en skara, väpnad,
med lågande trotsigt mod.

”Så vilja vi pröfva svärdens
och kämpa ännu en gång
och ställa till Valhall färden
vid klyfvande klingors sång.

Men när mina vapensvenner
i döden mig följt enhvar,
den lönlige gång du känner;
det är den räddning, du har.

Gå, gif åt sången och minnet
de grånade kämpars namn.”
Så drotten; med sorg i sinnet
sin dotter han slöt i famn.

På muren han steg och dröjde
och såg med forskande blick.
Då Huggleik sin stämma höjde,
med trots i miner och skick.

"Till kamp trår icke mitt sinne,
och ej ditt guld jag begär,
dock har du en skatt derinne,
som blifvit mitt hjerta kär.

Den skatten jag skådat redan
en gång vid kung Hjorwards slott,
och aldrig jag glömt den sedan;
din dotter det är, o drott.

Till kamp står icke mitt sinne;
din hand till frändskap mig bjud
och gif mig liljan derinne,
den väna Signhild, till brud."

Han så. "Ej Bjarmerne blifva,
kung Huggleik, fränder till mig,
och sist väl ville jag gifva
min dotter till brud åt dig.

Till svärden! Icke vi töfve,
ej tigge vi fegt om frid;
mordbrännarens skara pröfve
till slut dock en ärlig strid."

Så Göthrik. Ett pilregn susar
till svar, och mot borgen opp,
med dån som bränningens, brusar
vildt horden i eggadt lopp.

I portens plankor det knakar,
man stormar mot borgens vall;
det blixtrar, det gnyr, det brakar,
blod strömmar som forsens svall.

Stormstegar resas; en skara
bestiger den branta led;
men strax de stormande fara
med krossade hjelmar ned.

Det brakar. Portarne spränger
till slut dock den vilda hop,
och in i borgen den tränger
med skallande fröjderop.

Då kämpa ej längre skilda
kung Göthriks mattade män,
men in i döden de bilda
kring drotten en sköldborg än.

Af slagne en mur snart höjer
sig rundt om de tappres ring,
som forsande blodet plöjer
i sanden en löpgraf kring.

Till sist dock digna i döden
hans kämpar, en efter en;
mot stridens hvälfvande flöden
stod, sårad, kungen allen'.

Då höjde Huggleik sin stämma
och skrek: "Ej vi bruke svärd,
men mellan sköldar vi klämma
vår ogästvänliche värd."

Dock, djerf som jagande örnen,
den sköldmur bräckte han ned
och bröt som retade björnen
igenom den jägarked.

Men tätare ringen drages,
ej längre han slår sig ut.
Den blödande kungen tages
som Huggleiks fånge till slut.

X.

F från det vilda tummel,
från blodbesudlad borg
till fädrens ättekummel
flyr Signhild med sin sorg.

Hon sina armar sträcker
att skydd af döden få,
men hur hon klagar, väcker
hon kämpen ej ändå.

Hans suck ur vågen brusar,
och uti qvällens vind
hans kulna anda susar
mot hennes bleka kind,

men ej med svärd, som flammor,
ur högen hjelten går;
uti den hvälfda kammar
blott dödens tystnad rår.

Från högarne till fjärden
den skygga blicken flyr;
kanske en vän dock färden
till hennes bistånd styr.

Men öfver böljan svingar
sig ingen drake än,
och hennes klagan klingar
i natten ohörd hän.

Som vågen utan hvila
i svall mot stranden går,
så hennes tankar ila,
så hennes hjerta slår.

"Hvi fick jag icke följa
min vän på stormigt haf,
då kanske samma bölja
oss bäddat samma graf.

En ros i söderlanden
drog kanske bort hans håg
från fjällbevuxna stranden
och liljan vid dess våg.

Men nej, de blåa sjöar,
de skogbegrönte fjäll
och fjärdens fagra öar
och Nordens norrskensqväll,

ditt hemlands våg, som rullar
med dån mot klippig strand,
och fädrens ättekullar
i minnets sagoland,

dem kunde du ej glömma,
om ock du glömde mig,
hvars fröjd blott var att drömma,
du älskade, om dig.

Snart far med spända vingar
din drake emot Nord
och skydd och bistånd bringar
åt brud och fosterjord.

Men nej, — förgäfves leta
skall du din Signhilds stig,
ej sköflad borg skall veta
att visa väg till mig.

Den nästa dag, som bräcker
på vredgad himmel opp,
med sina strålar släcker
hvar gnista af mitt hopp.

Dock, — kan jag ej i qvällen
fly fjerran med min sorg,
fly öfver branta fjällen
till konung Hjorvards borg?

För lång är leden; toge
jag fågelns vingar ock
och genom rymden droge,
för sent jag framkom dock.

En vårdkas! Hur den flammar;
nu en och åter en;
från bergens mörka kammar
framglänser sken vid sken.

De röda ilbud fara
med hast från fjärd till fjärd
och kalla kämpars skara
till bågar och till svärd.

Om i den tysta qvällen
jag genom lunden flyr,
nog ger en vrå bland fjällen
mig skydd, till's dagen gryr.

Men flammors röda flagga
väl hviftar inom kort
att lysa skepp, som vagga
från brända borgen bort.

När rofvet han ej räcker,
hvertill hans åtrå stod,
en törstig hämd han släcker
uti min faders blod.

Jag skall ej fly, ej vika,
så är min nornas bud,
hans dotter skall ej svika
och icke Sigurds brud.

Jag räds ej sårens smärta,
skall lugn mot döden le;
blott svalka åt mitt hjerta
skall svärdets kyla ge.

Och skulle det väl höfvas
friboren nordisk mö
att som slafvinna röfvas,
när hon som fri kan dö.

Min helsning Sigurd bringen,
I dalens blommor små,
och I, som ofvan svingen,
I stjernor i det blå,

och foglar uti lunden;
I sjungen väl ändå,
fast ej i aftonstunden
min luta jag hörs slå.”

Mot mörka fjärden sänder
en sorgsen blick hon än,
och så hon långsamt vänder
till blodad borg igen.

Hon ej för faran ryggar
att Hagleiks fånge bli;
tyst som en skugga skyggar
hon somnad vakt förbi.

Hon öppnar och hon stänger
ett lönrum, der än kvar
kung Göthriks rustning hänger,
den han som yngling bar.

Den blodats ej i strider,
blott tjent i lek och lust;
nu pröfvas skall omsider
den i en blodig dust.

Hans svärd, hans hjälm och brynja
hon tager vemodsfull;
och snart en stolt asynja
skönt speglar sköldens gull.

XI.

”G^odt är ditt mjöd, kung Göthrik. Blicka
så dystert ej; du sände bud
nu till din dotter, jag vill dricka
tvemänning med min fagra brud.

Till affärd snart skall hissas flagga,
re'n brudens hemgift är ombord;
förr'n hanen gal, skall vågen vagga
din dotter mot min fosterjord.”

Så Hagleik, och sitt horn i botten
han drack, och full af öfvermod
han sköt en rusig blick mot drotten,
som vapenlös i salen stod.

Med skrål och skratt de druckne kämpar
sitt råa bifall ge; ej mer
sin harm då gamle kungen dämpar,
men luft i ord sin vrede ger.

”Så länge jag ännu kan andas,
så länge fri min arm än är,
det asablod skall icke blandas
med nidingens, jag heligt svär.

Nordmannakung än aldrig skänkte
den fege, fast i kunglig skrud,
sin dotter, men den henne kränkte,
till sist fick famna Hel som brud.”

"Du sjelf en gång till våra stränder",
då Huggleik skrek, "i ledung drog
och slog en utaf mina fränder,
och se'n med våld hans brud du tog.

Nu i skön Signhild återbörda
vi åt vårt land dess dotter blott;
och om du våld för våld fått skörda,
du skördar endast hvad du sått".

"Din frände slog jag", Göthrik sade,
"i öppen strid, och ej jag stal
min ungdomsbrud, men henne hade
jag af dess eget fria val.

Ha, drag ditt svärd; för bättre klinga
jag tänkt en gång att falla få;
dock mig, den fångne, gör det ringa,
jag hinner Odins sal ändå.

Men min förbannelse skall lemnas
åt dig till trogen följesven,
och den en gång min död skall hämnas,
din baneman, han lefver än."

Så. I hans hugborg sitter döden;
blek dignar han med kraftlös arm,
och lifvets källsprång sina flöden
utgjuta ur hans brystna barm.

Då doft ett dån det hörs, det brakar,
det rullar fram från kumlens rund,
och svigtande en stund den skakar,
högtimrad borg, uppå sin grund.

Ur dryckeslaget, nyss det trygga,
på flykt med ens är glädjen skrämnd;
de vilde kämpar blicka skygga,
som brottet blickar mot sin hämd.

Dock snart förbi är deras häpnad,
och bågarn töms på nytt med glam;
då öfver tröskeln stiger, väpnad,
i sal'n en spenslig yngling fram.

"I milde gudar, att mitt öga
så återser min drott; o, har
då ej det ädla hos de höga
Valhallamakter mer försvar.

För folkkär drott mitt svärd jag dragit
till hämd och död; så stige han
då fram, den niding, som har slagit
i öfvermod en svärdlös man."

Den stämman ljöd som qvällens vindar,
när, hvilande vid kämpens graf,
de sucka i de gröna lindar
och hviska till det mörka haf.

"Väl mindre käckt du skulle sjunga,
min fågel, om du pröfvat på
en sådan lek; på svärdets tunga
Hel andats har och gjort den blå.

Du tyckes litet karlavuren
att våga blodig dust med män,
din stridskonst visst i jungfruburen
du lärt bland tärnor, ungersven.

Så skynda då, var snar att drifva
den fagra flocken till oss in;
se'n vi ha valt, tör kanske blifva
en öfrig än, och hon blir din.

Skön Signhild, drottens väna dotter,
hör, kämpar, eder höfding till;
de andra falle efter lotter
åt hvar och en, som lyckan vill."

Så Huggleik; och han hornet höjde,
och ut ett ändlöst jubel brast,
men ynglingen ej fruktan röjde
för deras vilda ögonkast.

"Om du förmätne kunde tvinga
dig den till brud, hvars faders lif
varmt ryker ännu från din klinga,
du fått ett dig just värdigt vif.

En ed jag svor, svor att bevara
en trogen brud allt åt en vän;
i natt, kung Huggleik, vill jag svara
för gudar hur jag hållit den.

Så kämpa då med mig om henne,
om hon en kamp dig synes värd;
en falla skall utaf oss tvenne."
Så ynglingen, och drog sitt svärd.

Från salsbänk upp då Huggleik spritter
och fattar med sin starka arm
sin hvassa klinga, — och den sitter
och darrar i den brustna barm.

Då lifvets källsprång strömma strida,
och ynglingen neddignar blek
och signar vid den gamles sida,
som liljan vid en bruten ek.

Och flamman tynade på härden,
och stjernan, som bland skyar satt,
sig speglade i blod på svärden,
ett Valhalls-öga denna natt.

Ur barmen sköto rosor röda,
från snöhvitt panna hjälmen gled
och lät de ljusa lockar flöda
fritt öfver bröst och skuldror ned.

Då Huggleik skyndar fram; den veka,
den späda yngling lyfter han
på blodig arm, dess anlet bleka
hans mörka öga skådar an.

"O, det är hon; jag skulle räcka
så sjelf min hand till hämd åt er,
I gudar; sjelf jag skulle bräcka
min lyckas tempelgårdar ner.

Med oskuldstankar i mitt sinne
jag dock en gång i lifvet stod;
min framtidssaga skrefs derinne
så rosenröd, men ej med blod.

O Signhild, vrede gudar tände
den lågan, flammande och vild;
de ville brott, och så de sände
från himlen till min själ din bild.

En vild berusning drack mitt sinne,
så snart jag såg dig, ljufva mö;
och sedan följde mig ditt minne,
hvert helst jag drog, kring land och sjö.

Ej stridens dån det kunde söfva,
ej stormen på det vilda haf;
jag tvangs att ega dig och rövva
hvad oblid norna icke gaf.

Hvert hinder, som i vägen stälde
sig för min trängtan, måste ned;
och så den gamle här jag fälde
och med min egen brud jag stred.

Om jag ditt hjertas kärlek ägde,
om dödligt hat blott bjöd ditt sinn'
åt rövaren, för mig det vägde
helt ringa, endast du var min.

Och du är min; ditt hjertblod gjuter
du i min famn; den flämtar varm
mot mig, din andedrägt; jag sluter
dig rosenröd intill min barm.

I dessa ögon skall jag blicka
en gång mot blåa himlar än;
och deras salighet, — jag dricka
skall ifrån dina läppar den.”

Så Hugleik, och han rusig ryckte
från ungmön brynjan och sin arm
kring hennes midja slog och tryckte
den blödande till eldig barm.

”Ah, vilde berserk, o förbarmar
sig himlen ej; bort, fräcka hand;
skall jag då dö i dina armar,
dö som din lågas offerbrand.

Se, stjernegatan sänks, jag känner
min fot re'n ila fram derpå;
mig vinka mina himlavänner,
min barndoms drömmar i det blå.”

Och med en stilla suck hon rycker
sig lös ur våldets fräcka arm;
den vilde segrarn endast trycker
ett blodigt lik intill sin barm.

”Farväl min brud; hvad jag har brutit,
i Valhalls salar glöm det, du;
att i min famn jag himlen slutit,
jag minnas skall hos Hel ännu.

Tyst, hörs ej vapenklang från dalen?
Hit nalkas nordmäns hämdetåg;
fort, kämpar, bort ur dryckessalen
på hafvets stormupprörda våg.”

XII.

Mörker låg öfver land och vatten;
ingen stjernas ljus
tändts i den dystra natten,
men på vågomsköljda fjällen
satt en dverg i qvällen
och sjöng i vexling med hafvets brus.

Solens stråle tål ej dvergen;
af menskosvek blott är dagen full;
i qvällen vi hamra det röda gull,
när månen ler öfver bergen.

Svärd och gyllne smiden skatta
åt asagudarne, tvungne, vi,
men sluge vi smida förderf deri,
och åt de snikne vi skratta.

Hejmdalls söner djupt ur jorden
upphämta guld och det blåa stål;
från dvergen det röfvas, men dvergen tål
och gläds åt stundande morden.

Ser jag sveket hvässa svärdet
och smyga lömskt emot fredligt tjäll,
då blickar jag glad från mitt gråa fjäll
och ler åt menniskovärdet.

Auka-Thor bland molnen ljunger,
och nattens slägte den stolte slår;
den lågande hammar, som förr var vår,
han mot oss sjelfve nu slungar.

Hemskt han lyser vilda vatten;
se der! vid flammande blixters sken
bland rytande böljorna far dock en
fullvingad drake i natten.

Ha, med oskuldshvita dukar
stolt Sigurd långtande hemåt styr;
høj, hungriga Ran, som i hvirflar yr,
ditt gap, att draken du slukar.

Närmre, närmre höras ljuden
af väldigt dönande vagnens hjul,
dock *jag* sitter trygg i min fjällbrants skjul
och räds ej dundrande guden.

Djerft med bränningarne brottas
vid stranden drakskepp med skumhöljd mast;
nu, Hugleik, med blixtrande tärningskast
om lif, om död för dig lottas.

Gerna flyktig hafsfru bädde
dig brudsäng, niding, på vågsköljd grund;
och mön ifrån Nastrand i älskogsstund
dig njutningsbägaren brädde.

O hur skönt, när stormen vältrar
hvitskummig våg emot klippig strand
och bleker den lågande kindens brand
på stridens blodiga hjeltar.

Så dvergen sjöng från de höga fjällen;
hans blick öfver skummig våg
gladt följde de tumlande drakars tåg;
men kringom ensliga tjällen
det suckade så tungt, så tungt i qvällen.

XIII.

När Sigurd åter hade
från Samsö strand lagt ut,
de vilda böljor lade
sig tröttade till slut.

Och dag och natt han plöjde
ett lugnadt haf och såg
till slut hur bergen höjde
sig ur hans hemlands våg.

Han såg de gråa fjällen,
de nordens vakter, stå
och blicka kring i qvällen
med blanka hjälmars på.

I aftonrodnans lågor
steg upp vid himlens bryn
mörk skog ur blåa vågor
och höjde sig mot skyn.

Helt mången bägar' tömdes
den qväll för fädrens jord
och för allt kärt, som gömdes
bak fjällarne i Nord.

Då brusar mörka vågen
på nytt kring drakens stam,
och öfver himlabågen
kör dunderguden fram.

Och molnhöljd himmel tänder
ej sina bleka bloss,
men bistra stormar sänder
med böljorna att slåss.

Dock stolt sig draken höjer
på böljan som en svan
och ingen rädsla röjer
för döttrarna af Ran.

Men fjerran länge skimrat
Thors skarpa hammarsken:
utöfver hafvet timradt
är becksvart brohvalf re'n.

Han åker vildt, det flammar
inunder vagnens hjul;
bland bergen gudens hammar
slår ner i jättars skjul.

Han öfver haf, som hvälfver
skyhöga vågor, styr;
sjelf Ägirs mö då skälfver
och emot stranden flyr.

Vid klipporna sig skyla
den arma hoppats har,
då uti barmens kyla
en ljungeldsstråle far.

Det uti molnbron brakar,
det dånar knall på knall;
och blixstens flamma sprakar
bland strida böljors svall.

På däck, som vågen fejar
allt under stormens tjut,
står Sigurd lugn och spejar
kring öde rymden ut.

Då ses ett drakskepp simma
med slappa segel fram,
och blåa blixtar glimma
vildt ikring skumhöljd stam.

"Vid Thor", han skrek, "jag känner
den draken der igen;
ej är det Hjorwards vänner,
som rida fram på den.

Spänn, kämpe, nu din båga
och drag ditt svärd till strid,
så vill jag Hugleik fråga,
om landet får ha frid."

Igenom våg, som yrde,
vid blixters flammor sam
då draken snabb och styrde
mot vikingskeppet fram.

Af stridslust blodet sjuder
i hvarje barm ombord,
när genom stormen ljuder
i vrede Sigurds ord:

"Fäll segel! Ej dig frälsar
i stormen hafvets häst;
den mörkblå Hel dig helsar,
vill Thor, i qväll som gäst.

Så drag nu, Hugleik, svärdet;
till kamp din skara drif,
om något skattas värdet
utaf ditt lumpna lif."

Då talte Hugleik dyster:
"Hvi står din håg till strid,
tag guld, om guld dig lyster,
sen' skiljas vi i frid.

Mot stormen vi att kämpa
ha nog, hur tappre än;
bäst är vår stridslust dämpa;
vi träffas väl igen.”

”Ej”, Sigurd sad’, ”jag tänker
på kamp för skatters skull;
åt Ran, den snåla, skänker
jag allt ditt stulna gull.

Ej blodshämd tål att gömmas;
i natt du måste slåss;
nu skall af Asar dömas,
kung Huggleik, mellan oss.

Upp, mina kämpar! Icke
blir strid med män af mod;
de tappres klingor dricke
en gång de feges blod.”

Då hvina bågens pilar
i stridens vilda gny;
på blodig fåle ilar
valkyrian i sky.

”Till äntring, män! Vi spara
ej något lif ombord;
i natt de skola svara
för rof och brand och mord.”

Så Sigurd. Storma alla
hans män då fram med mod,
och vilda hänskri skalla,
och skeppsdäck sköljs af blod.

De hårda brynjor brista,
ej skydda sköld och stål;
djupt svärden runor rista
i hjälmprydd hufvudskål.

Det brakar och det ljungar
på skeppsdäck och ur sky,
och kring de båda kungar
vildt växer vapnens gny.

De sina klingor korsa,
de störta hop med larm;
ett svärdshugg, — strömmar forsa
fram ur kung Hugleiks barm.

Bland sina slagne neder
han dignar, blek och matt,
och kring hans ögon breder
sig dödens skumma natt.

Till slut då striden lider,
snart kämpas det ej mer;
med slagne, borrhadt, skrider
i djupet skeppet ner.

Då tystnar gudens dunder;
snart molnfri himmel ler;
och stormen derinunder
den ryter icke mer.

Men Sigurds drakskepp seglar
på lugnt och stilla haf,
och himlens stjerna speglar
sig i kung Hugleiks graf.

XIV.

Drotten i sin hall, den vida,
sitter hög i kämpars ring,
och på gullfot flitigt skrida
fyllda mjödhorn laget kring.

Gammal viking muntert glammar,
täljer striders dar, som flytt,
medan tända brasan flammar
och hans horn jemt fylls på nytt.

Hjorvard lyssnar, gamle kungen,
glad till vapenbrödrens ord;
skämtet flödar fritt; ej tvungen
glädjen trifs vid dryckesbord.

”Tror du, skald, att glömskans häger
flaxande kring laget far?
Kanske harpans himmel äger
ingen sångens fågel kvar?”

Lös dock, ädle, lös dess vingar,
att den öfver jorden hän
till det höga Asgård svingar
och för budskap hit igen.

Med vår lefnadsdag det lider,
ej den bidar segrar mer;
sjung då oss de nya strider
och de fröjder, Valhall ger.”

Hjorvard så. Åt skalden bringar
väna Hildur harpan fram,
och när gyllne strängen klingar,
tystna kämpars skämt och glam.

Men han sjöng med hänryckt sinne
striderna på Vigrids vall
och enhärjars fröjder inne
i den spjutbetäckta hall.

Väldigt haf af toner hvälfver
sig ur harpan vid hans slag;
starkare ej slog den sjelfver
Brage uti gudars lag.

Valhalls portar öppnar sångarn,
leder in till gudars ro
hänryckt kämpe uppå gångarn
öfver Vindhjelms hvälfda bro.

Der han åter skådar blida
ungdomsbrudens anletsdrag;
som valkyria vid hans sida
sitter hon i vänsällt lag.

Harpan tystnar; från den sköna
drömverld stiger kämpen ned,
med ett bifallssorl att löna
den, som himmelsk sällhet spred.

"Fyllen horn med vin; vi dricke,
männer, så med skalden om;
sämre bjuder man dock icke
den, från gudars gille kom."

Vin i prakthorn Hildur skänker,
bär det fram och Hjorvard ger;
men den höge drotten sänker
det för ädle sångarn ner.

"Hornet som min skänk du tage,
töm det lycklig, till's en gång
ur ett bättre horn dig Brage
bättre dryck ger för din sång."

"Kär blir gåfvan för mitt sinne",
talte sångarn, "och ej glöms
utaf skalden Hjorvards minne,
hvar af honom hornet töms."

Då slogs dörren upp; "till svärden,
kämpar!" skallar det i sal'n;
"vikingskepp har synts på fjärden,
vapenklang har hörts i dal'n."

"Huru manstark nalkas faran?"
sporde kungen, "känner man
hvarifrån den kom, hvem skaran
mot mitt land djerfts föra an?"

"Bättre drake ej sågs vagga,
kung, till dina stränder opp",
talte kämpen, "men *vår* flagga
svajar ifrån mastens topp.

Hundra män den säkert hade
med ombord; vid skogtäckt strand
lura de, ty slugt de lade
just vid Frejas lund i land.

Snart när sina facklor natten
släcker ut och manteln slår
becksvart öfver land och vatten,
när i borgen tystnad rår

och sig midnattssömnen sänker
öfver kämpens öga tung,
visst den fega skaran tänker
smyga till din borg, o kung."

"Väl!" sad' drotten, "vill den strida,
här dess valplats blifva skall;
ej vi första gången bida
faran i vår egen hall.

Borgen skall man icke stänga,
ej dess portar bomma till;
öfver muren ej höfs klänga,
komme fritt enhvar, som vill."

Hjorvard så, och kämpen glammar
lika fritt och gladt som förr,
men af stridslust ögat flammar,
blickande mot salens dörr.

Röster närma sig från dalen,
vapenslammer örat når;
dörren uppslås, och i salen
Sigurd med sin skara står.

Svärden sänkas, vreden tänder
icke sina blixtar mer;
vänfast kramas hårda händer,
solljus blott ur ögat ler.

"Svultna korpar", kungen sade,
"kretsat kring min borg i dag,
de, som vi, väl väntat hade
andra gäster till vårt lag.

Dock, välkomna! Jag kan svära,
sedan vi för vind och våg
släppt er ut, ej mera kära
gäster i min hall jag såg.

Snart far snöig storm från fjällen
och kring borgen nordan gnyr;
då vid brasans sken i qvällen
täljen edra äfventyr.

Men ej hornen nu vi glömme;
tarfvar dryck långväga gäst.
Eder välkomstskål vi tömme
uti dryck, som vi ha bäst.

Fast i hvardagslag mest pläga
mjödhorn gå kring kungens bord,
bättre dock vi äfven äga;
gammalt vin fins ock i Nord.”

Hjorwards dotter strax vid ordet
frambar uti hand så fin
genom sal'n till dryckesbordet
skön en bågare med vin.

Den bland konstverk var ett under,
bildrik och af runor full;
uti fordom tid Vaulunder
smidt den af det röda gull.

Här sig skyhöljd himmel hvälfver,
Thor på molnbron gnistor kör;
till sin klyfta jätten skälfver,
när han ljungarns hammar hör.

Der en skön valkyria eggar
tvänne vilda härars mod;
högt i sky dess stridshingst gnäggar,
skummande med svett af blod.

Odin ifrån Lidskjalf höga
skådar vida verlden kring;
med en blick hans skarpa öga
mäter hela jordens ring.

Genom Valhalls portar rida
ut till Vigrids vida hed
de enhärjar för att strida;
Asgårds gudar äro med,

Midgårdsormen, ringlad, kröker
sig kring bottenranden vild,
och på locket ragnaröker
ger af verdens slut en bild.

Så var gyllne bågarn sirad,
och en runskrift, underfull,
kring hvar bild var konstigt virad,
silfverväfnad uti gull.

Men åt Rolf klenoden räckte,
leende, den fagra mö,
och dervid på kinden bräckte
rosor fram ur vårlig snö.

Drycken ur dess hand hänryckte
kämpen tog med eldad håg,
att han snöhvit hand ock tryckte,
hon blott kände, ingen såg.

Bågarn vandrar, harpan klingar,
vexlande med kämpars glam,
då en grånad borgvakt bringar
till sin drott det budskap fram:

"Har du, kung, i hallen vida
rum för några gäster än?
Ute på din borggård bida
konung Göthriks sändemän.

Tidender visst får du höra,
ilat ha de öfver fjäll,
och, fast sent, de vilja föra
fram sitt ärende i qväll."

"Aldrig", kungen sad', "för slika
gäster var min hall för trång;
vänskap äger håfvor rika,
och en salsbänk har den lång.

Skulle han mitt svärd behöfva,
gamle Göthrik; då, vid Thor,
länge ej på vägen töfva
skall hans vän och vapenbror."

Göthriks män nu trädde båda
höfviskt fram till drottens bord;
dystra voro de att skåda,
och de talte dystra ord.

"Dräpt är Göthrik af den djerfve
Hugleik med lönmördarhand;
Hjorvard kung, du hämden ärfve,
ärfve ock med den hans land.

Men i hög vi drotten lade
ensam ej vid mörkblå fjärd;
huru kär du Signhild hade,
visa, Sigurd, med ditt svärd."

Tyst det blef, men Sigurds hjerta
våldsamt slog med dubbla slag,
och de bleknade af smärta,
väderbitna anletsdrag.

"Om ock Loke sjelf han hade
till sin styrman på sin färd,
om han flydde, till's han lade
till vid ljusskygg jätteverld,

ibland isarne i Norden,
under Söderns himmel blå,
hvar han dväljas må på jorden,
skall min hämd den fräcke nå."

Hjorvard så. Sitt bifall alla
uppå blanka sköldar slå,
och mångtungadt rop hörs skalla:
"Med vår drott till hämd vi gå."

"Hvilken väg du än må taga",
talte Sigurd, "tar du fel;
ädle fader, aldrig draga
skall din färd till mörkblå Hel.

Vi hans drakskepp mötte glada,
uppå hafvet slaget stod,
och mitt eget svärd fick bada
sig uti den feges blod.

Att ett nidingsdåd sig gömde
bak hans blick, så rädd och skygg,
jag bort ana; dock jag glömde
rista blodörn på hans rygg."

Se'n de drucko Göthriks minne,
Hjorvards män, och skalden då
började med hänryckt sinne
till hans lof sin harpa slå.

Göthriks drapa sjöng han; brusar
sången då som nordanvind;
Signhilds sjöng han; vek den susar
som en vårvinds lek i lind.

Och när slut vardt sången höga
om den Odins ättelägg,
tårar ur mång' kämpes öga
dallrade på grånadt skägg.

Minnets bågare i botten
tömdes än i midnattsstund;
gick till hvila sedan drotten,
Sigurd gick till Frejas lund.

Hvilka tankar hjälten tänkte,
blott tystlättna Frigg det vet;
stjernan, som bland skyar blänkte,
såg blott att den starke gret.

XV.

ch qvällsol ur vågen en stråle smög
utöfver de mörknande vatten
och kysste den blommande ättehög,
och ur hafvet höjde sig Natten.

Med gnistrande stjernor i korpsvart hår,
med mantel, som släpar i mullen,
den drömmande drottning kring fälten går,
till's hon når den grönskande kullen.

Så kom hon till stranden af somnadt haf
ett tretal af vexlande vårar
och vattnade blomstren på Signhilds graf
hvarje qväll med ljummande tårar.

Allt blifver så tyst; liten fågel, rädd,
sitt hufvud med vingtäcket höljer,
och fjärl'n smyger till blomsterbädd
och i rosens sköte sig döljer.

Men drömmande sitter vid kullen än
en ungersven ensam i natten;
så tankfull, så dyster han blickar hän
öfver fjärdens mörknande vatten.

Skön elfva i slöjan af gullgult hår
sig hvilar på doftande tufva,
och Natten med tindrande ögon står
och ser ner på slumrerskan ljufva.

Hon känner ej sorger, hon drömmer säll
på strändernas grönskande bräddar
om trohet och kärlek, när hvarje qväll
uppå blomstren brudsäng hon bäddar.

Men blek gungar hafsgud på djupblå våg
och blickar mot himlen, den höga,
och följer de vinkande stjernors tåg
med en sorgens tår i sitt öga.

Men tyst börjar månen sitt ljusa tåg;
det glimmar på björkarnes toppar,
det skimrar på äng och på somnad våg
och ur blomsterkalkarnes droppar.

Då vaknar skön elfva till luftig dans,
och hän öfver lunden hon svingar;
kring lockarne bär hon en vallmokrans
och på föttren snöhvita vingar.

Det prasslar, det fladdrar i skog och snår;
fram sväfva små luftiga väsen,
en yrande ringdans kring fältet går
på de sakta skälfvande gräsen.

Och necken han griper kring harpans gull,
och ljuft det i strängarne susar,
när hafskungens stämma så vemodsfull
öfver djupa fjärdarne brusar.

Öfver lunder, öfver sjö
klagans toner fritt må strömma,
o jag vill, men kan ej glömma,
vill, men kan ej dö.

Ack, hur var jag en gång säll,
fri från sorger och från smärta,
sjöng om glädjen i mitt hjerta
hvarje stjerneqväll.

Satt hos mig en brud så huld,
och dess hvita hand mig smekte,
och kring mina skuldror lekte
hennes lockars gull.

När jag så min harpa tog,
huru hennes blickar lyste,
huru rosenmunnen myste,
när dess sträng jag slog.

Lutad mot min barm hon satt,
när vi under norrskenslågor
vaggades af ljumma vågor
uti stjärnenatt.

Och när öfver strandens brädd
qvällens hvita dimmor sänktes
och de fina perlregn stänktes
på vår blomsterbädd,

då i väna lunders sköt
våra ömma känslor brunno;
jord och haf och himlar svunno,
när min brud i min famn jag slöt.

* * *

Kom en qväll, och mörker låg
tungt utöfver land och vatten;
ingen stjerna log i natten
emot stormrörd våg.

Rädd hon smög sig i min famn,
men jag log så lugn och styrde
genom vågorna, som yrde,
till en stilla hamn.

Medan jag vår snäcka band,
sökte hon en löftäckt hydda,
som mot stormen kunde skydda
oss på nattlig strand.

Då en hvirfvelvind sköt ned,
och en blix, — ett skri jag hörde,
men i flammor guden körde
bort på luftig led.

Men jag flög som vinden snar, —
ängslan gaf åt foten vingar —
ropte hennes namn; det klingar
intet återsvar.

Då jag höjde klagans ljud;
ack, förgäfves, dagar, nätter
sökte jag kring berg och slätter
min försvunna brud.

Än jag dök i hafvets våg,
än jag spanad' mot det höga;
aldrig, aldrig dock mitt öga
henne återsåg.

Sporde jag grönmantlad lund,
om den ej af vällust bäfvat,
när hon bland dess blommor sväfvat
fram i nattlig stund.

Lundens liljor, som hvar vår
väfde hennes blomstermatta,
åt min sorg blott kunde skatta
med en himmelsk tår.

Och jag sporde vestanvind,
om den ej på färden lekte
med dess lockars gull och smekte
hennes rosenkind.

Vinden gaf blott suckars svar;
Ägirs mö, som sjöng vid stranden,
sade att till stjernelanden
visst från jorden hon gången var.

* * *

Ännu efter tusen år
hennes minne jag begråter,
och jag väntar henne åter
hvarje nyfödd vår.

Öfver lunder, öfver sjö
smärtans toner fritt må strömma;
o, jag vill, men kan ej glömma,
vill, men kan ej dö.

Men när vrede makter gå
fram till strid vid Surturs lågor,
sista gång på dessa vågor
skall jag harpan slå.

I sin svanehvita hamn
min valkyria ned då svingar
och mig bär på sina vingar
hän uti sin famn.

Och vid hennes barm jag skall
än om jordens kärlek sjunga,
när oss saliga skall gunga
nya, speglande böljors svall.

Så sjunger den hafskung så vemodsfull
och blickar mot himlen den höga,
och ner på de dallrande strängars gull
tillrar tyst en tår från hans öga.

Men elfvorna svinga i luftig fart
vid granljus, i tusental tända;
de vinka, de locka så underbart,
och förtrollande blickar de sända.

Och kringom den drömmande ungersven
går dansen i hvirflande ringar,
och sorger och minnen de svinna hän,
när den ljufva elfsången klingar.

En fladdrar ur ringen så underskön,
så sällsamt i ögat det flammar;
en gång har han skådat förut den mön,
och dess namn i drömmen han stammar.

Hon flyr, och hon nalkas, och flyr igen,
hvar gång han vill famna den sköna;
hon blickar så skälmskt, der hon sväfvar hän
öfver ängens tiljor, de gröna.

Dess snöhvita barm blottar flygande lock;
allt närmre och närmre hon svingar,
och hän flyr den yrande, fagra flock;
ljuft den trollska stämma då klingar.

”Och du har skådat elfvors lek,
hört necken, den sorgsne, sjunga;
och necken han spelar hvar men'ska så vek
och förtrollar båd' gamla och unga.

Och icke skall du glömma,
du ungersven, så snart
de toner, du hört strömma
från harpan underbart.

Och icke skall du glömma
små elfvornas lek i lund
och alla de blickar ömma,
dig skänktes i nattlig stund.

Sök mig ej nå;
hur du än dina armar sträcker
att mig famna, icke du räcker
mig ändå.
Jag har vingar, må du veta,
ej så lätt får du elfvan fatt;
men om ros och lilja dig reta,
sveper jag in dem i lockars natt.

Ah! du yrande, skälmska vind,
skalkas med rosorna på min kind
gerna du må,
men natten har ögon också;
ej får du oblygt röja
hvad som göms under lockars slöja.

Sök mig ej nå;
hur du än dina armar sträcker
att mig famna, icke du räcker
mig ändå.
Kanske den bön dock, som eldig brinner
i ditt öga, dig seger vinner.

Månen lemnat himlabågen,
necken svunnit uti vågen
till sin snäckbeprydda sal;
i sin blomsterdal
slumrar redan syskonringen;
endast du emot oss ler,
hulda stjerna, men för ingen
skall du säga hvad du ser.

Skymningen ömma känslor väcker,
snart dock ur öster rosig morgon bräcker,
nøjets ilande stunder förgå;
innan natten sina brudfacklor släcker,
här en stund jag väl hvila må.

Om dig en kyss liten elfva ger,
ingen det ser;
kom då till lågande barm att glömma
alla de veka minnen bort,
kom i min famn att om kärlek drömma
blott en stund, ack en stund så kort.

Så på din arm
ljuft skall liten elfva hvila,
sluten till din barm,
medan nattens stunder ila.
Plundra ej från min mun alla röda
rosor, som glöda;
Om jag älskar dig? Ömma lågor
svarat väl re'n på ditt hjertas frågor.

Se, den hulda natten släcker
redan sina stjernebloss,
och yrvaken morgon sträcker
rosenfingrarne mot oss.
O, jag får ej, kan ej dröja;
dagens öga får icke röja

nattens ljufva hemlighet.
Huru lätt jag mig från dig slet!
Och nu farväl, och förlåt det spratt,
som elfvan dig spelat i månskensnatt.

Mina rosenläppar gjutit
i ditt hjerta sin flammande eld,
och för evigt har jag slutit
i din lågande barm min bild;
och nu farväl, och förlåt det spratt,
som elfvan dig spelat i månskensnatt.”

Och leende fjerran den fagra svann
i skuggande lund, då i lågor
på blånande led ilar dagens spann
fram ur hafvets glimmande vågor.

Det skimrar, det gnistrar kring lund och våg,
och guld öfver ängarne droppar,
och tusende helsa det stolta tåg
ifrån trädens glittrande toppar.

Och fjär'larne svinga så gladt igen
kring lunder och leende vatten,
och dimmorna jagas från fälten hän
och allt trollskt, som rördes i natten.

Den ungersven vaknar i morgonstund,
så tankfull, så dyster i hågen,
och ut styr han fjerran från kumlens rund
på den friska, vaggande vågen.

”Der de bistra stormar gny,
kämpande med hafvets vågor,

skola svalkas hjertats lågor,
skola veka minnen fly.
Ibland vilda böljors svall
hennes ljufva bild jag glömma skall.

Hur det mörka ögats eld
tändt sin flamma dock härinne!
Har väl natten blott mitt sinne
dårat med en gyckelbild?
Henne såg jag, men jag vet
ej om dröm det var, om verklighet.

Kom hon uppå luftig led
för att tjusa hjeltens öga,
en valkyria från det höga,
med små sköna syskon ned?
Eller var hon sänd af Hel?
Var min syn blott mörka makters spel?

Kanske från de blåa fält,
Signhild, du min suckan hörde,
kanske Sigurds sorger störde
sällheten i stjernetält,
och du sände till min själ
med skön Ilmas minne ditt farväl.

Nej, hur än i himlar blå
gudars salighet må strömma,
o, jag vet, du vill ej glömma
bort din barndomsvän ändå;
troget hviskar du hans namn,
till's han sjunker salig i din famn.

Ofta i den stilla natt
kände jag en fläkt af vingen,

då du smög ur stjerneringen
till mig, der jag ensam satt.
Som en ljusglimt jag dig såg
sväfvva kring mig på den klara våg.

När på mörknadt haf jag drog,
lyste ständigt från det höga
dock *en* stjerna, — var ditt öga,
som igenom molnen log;
och blott du såg ned till mig,
ljus mig tycktes nattomtöcknad stig.

Drömmar, veka drömmar, flyn,
fagra minne, som mig dårat,
sjunk i glömska; den, jag korat,
har sitt hemvist bortom skyn;
der en gång uti det blå
ofvan stjernor skall vårt bröllop stå.”

Och fjerran han drog från kust till kust,
men ej från det nattliga minne;
ej glammande lag och ej blodig dust
dref den skönas bild ur hans sinne.

XVI.

Mörkt var himmelens hvalf, ej stjernornas vänliga
skimmer

lyste i qväll'n på det böljande haf, ej på höstliga fälten;
höljd satt månen i moln; men ifrån högtimrade Ormar,
der det på klippan låg, som stod som en sköld uti hafvet,
tindrade hundrade ljus öfver fjärdens speglande vatten.
Lutors dallrande ljud, som en eolsharpas i stormen,
klingade ock från den festliga hall, der glammande
kämpar

drucko med fröjd och firade gladt sin blodiga seger
öfver de grånade män, som stått, en svigtande sköldborg,
kring sin drottning som värn i den mannamördande
striden,

till's de fallit enhvar och den hafomgördlade borgen
tryggt bestegs af de segrandes hop. Nu tronade Gjuke,
lycklig och segersäll, i den präktigt smyckade salen;
och med segrarens rätt den kufvade drottningen tog han,
tog den gråtande Ilma till brud och firade bröllop
glad i den blodade borg och drömde om stundande fröjder;
och han talade så, den segerdruckne, och sade:

"Glad var dagen, gladare dock är den ljufviga qvällen,
när han kommer som nu med vin och med kärlek tillika.
Kämpat har jag i ungdomens vår och brutit i striden
männernas lansar och vunnit ett namn i skaldernas
sånger,

kämpat har jag som man, men ännu aldrig jag pröfvat
hårdare dust, och ett skönare mål än aldrig det gälde.
Sköldmö vill vinnas med svärd, och ingen kysser dess
läppar,

som ej ryckte förut dess hjälm från strålande pannan." Så, och på bågaren läppjade lätt och räckte den fyllda se'n åt gråtande brud att dricka och fröjdas med honom. Dock ej drack hon derur, men stilla tillrade tårar ner på dess kind, och en suck sig sakta höjde ur barmen. Men han talade åter, den kärleksdruckne, och sade: "Älskat har jag i ungdomens vår, och äfven i manna-ålderns lugnare da'r mitt hjerta klappat af kärlek; ej för en skönare mö och ej af en varmare låga brann dock mitt trängtande sinn', ej ens då svallande blodet

glödde af ungdomens eld på Siciliens soliga stränder, som på blomstrande mör var rikt som lunden på liljor; såsom sommarens prakt de voro yppiga alla, korpsvart, böljande hår och eldigt blixtrande ögon, kinden rosig och skär, men halsen mjellhvit, och midjan lätt som en vidja att famna omkring, om den fylliga barmen

eller de purprade läpparnes glöd ditt sinne bedårat. Men som den skönaste prisades dock af alla Lucilla. Så hon var som den rosiga sky, som speglar i blåa vågornas vatten sin skimrande prakt och gjuter i qvällen öfver den vaggande fjärd sin glans och sitt glittrande gullregn.

Ifrån fjerran och när en skara giljande hjeltar kringom den sköna höll vakt och bjöd henne kronor och riken, men hennes hjerta blef kallt såväl för männernas böner som för det glimmande guld och perlor och kostliga smycken.

Så var hon trotsig och stolt och olik alla de andra, hvilka gladdes åt guld och glitter och icke försmådde njuta i älskarens famn en förstulen kärlek, då qvällen tände de bleka stjernornas bloss att lysa till dunkla, ensliga grottor i grönskande lund de älskandes vandring. Sjutton vårar hon var, den stolta Lucilla, och tjugu somrar hade jag fyllt, då jag kom en främling till landet, till bågkunniga männernas land, idrotter att öfva, hvilka jag öfvat förut som barn i fäderneborgen.

Länge dröjde det ej, förr än jag helsades ypperst
så i täfpling till sjös som i krigiska lekar på fältet.
Och med beundran skådades jag af alla, och afund
väckte hos mången ynglingen ock, när blixtrande ögon
sköto en stråle ibland mot mig mer ljuf än mot andra.
Fritt stod att fästa mig mö, men liksom en fjäril om
våren

fladdrar från ros till ros och dricker ur daggiga kalkar
fägringens rusande doft, men ingen det flyktiga sinnet
fängsla förmår, så brann i mitt bröst ny låga beständigt,
ty jag försmådde att vinna som brud, den äfven en
annan

vinna förmått, och min trängtande håg stod till henne
allena.

Vänligt och blygt väl log hon ibland, när ett byte ur
skogen,

vildsvin eller en björn, jag bar till den älskades boning;
men när förtroligt jag närmade mig den väna och ville
bikta den flammande glöd, som brann i mitt hjerta och
lyste

ur min bedjande blick, spotskt log hon och stötte med
stolthet

iskall älskaren bort att sörja och sucka allenast.

Gick så dyster en qväll jag ut i villande skogen;
spjutet och bågen förde jag med, men icke från kogret
tog jag en uddhvass pil att stäcka en vinge i flygten,
vankade endast drömmande kring och tänkte på henne,
huru jag skulle vinna som brud den fagra och lycklig
vända igen till min fäderneborg, då hördes ur skogens
skymning ett ängsligt skri, och ett rytande skakade
marken.

Häpen jag stannade, lyssnade, lopp så på ilande fötter
fram som en storm genom buskar och snår; då syntes
i fjerran

sväfva på flyende fot, med lockar, som flögo för vinden,
ur den löfviga lund en tärna med koger och båge;
men hon följdes i hack och i häl af ett vilddjur; dess
like

aldrig jag skådat förut, dess ögon glödde som eldkol,

och från dess raggiga rygg svartuddiga, glänsande pilar sköto bland borsterna upp, och fram ur det väldiga gapet dinglede, röd och med etter besprängd, en tunga emellan betar, som mordiska sträckte sig ut med glimmande spetsar.

Stort det var som en björn, och det röt och det flämtade efter

jägarinnan, som sårat det lätt; jag blottade stålet, och med ett skrämmande rop jag ilade fram, och Lucilla föll i min famn och dignade ned, af fasa betagen.

Men vidundret stannade tvärt och mätte med häpen och med rasande blick den djerfve, som sträckte emot det lugn sitt skaftade spjut och bidde dess hotande anfall.

Men ej länge töfvade jag; den fagra ur famnen lade jag varsamt ned på det mjuka, doftande gräset, gick så med stadiga steg och med stadigt riktade blickar utan bäfvan emot vilddjuret och stötte i fradgan af dess rykande svalg det hvassa stålet; en fors af skummande blod då frusade fram ur det vidgade gapet; röt det hiskeligt då och grep med gnisslande tänder spjutet och rusade fram; skarpeggade dolken ur slidan flög som en blix, och jag tumlade om med det vilda i tvekamp.

Lugn jag mötte den död, som brann ur glödande ögon, fradgade hemskt ur det gnisslande gap och andades glödvind

öfver mitt anlet; trygg jag höll en hand mot dess strupe, och ur den andra glimmade fram tveeggade stålet, och mot dess flämtande bröst mitt knä jag böjde; i hast då ryckte det våldsamt till, slet sig löst och störtade vildsint mot mig på nytt och lyftade upp två väldiga ramar öfver mitt bröst och klängde sig fast och spärrade gapet till ett mördande bett. Ett skri från den ängsliga flickan väckte min domnande kraft; med en ljungelds styrka och snabbhet

stötte jag till; en ryckning, — i hjertat darrade dolken, och det störtade rosslande ned; men ännu i döden rysligt var det att se, och aldrig går ur mitt minne, huru vreden tindrade än ur den slocknande blicken.

Solen sänkte sig purpurröd bak skogen; ett guldmoln
sväfvade än vid himmelens rand och bredde sitt skimmer
öfver lundens löfviga hvalf och tindrade mellan
trädens sakta skälfvande blad på den darrande flickan.
Blekt var det ljufva anletet än af ångest och bäfvan,
och utaf hjertats slag högt höjdes den fylliga barmen.
Men när jag segerglad och oskadd nådde den kära,
o, hur hon rodnade ljuft, hur hon gråtande slöt sig in-
till mig,

lutade lockiga hufvudet mot min skuldra och höjde
mot mig en öm, en strålande blick ur sitt tårade öga;
och utan ord hon biktade så den kärlek, som länge
bott i sinnet fördold, men nu från rosiga läppar
göt sin flammande glöd i mitt saligt klappande hjerta.
Bredare bredde sig skuggorna ut, men himmelens
stjerner

gingo i ljus på det molnfria hvalf och blickade vänligt
ned på de älskandes fröjd; ljuft ljud ur lummiga kronor
näktergalarnes sång; på en bädd af daggiga blomster
vaggade aftonens vind och drack en berusande vällukt.
Mer än skatter och guld, än kungariken och kronor
slöt jag då lycklig i famn, när hon slog de snöhvita
armar

kring mig och hviskade ljuft om kärlek och tro in i
döden.

Lyckliga, drömde vi ej om lifvets sorger; en himmel
tycktes jorden oss då och full af vingade väsen.
Ofta möttes vi se'n i nattliga stunder, då månen
spred sitt skimmer och stjernornas sken från det tin-
drande fästet

lyste vår ensliga gång i skuggomtöcknade parker.
Lyckliga, drömde vi ej om qual och sorger på jorden.
Ack, från mitt hjerta hon slets af den obetvingliga
döden,

slets ifrån kärlek och vår; snart höstliga vindarne sådde
öfver den älskades graf förgängelsens vissnande blomster.
Huru jag klagade då, hur lifvet kändes mig öde,
öde och tomt på allt, som fröjdar ett menniskohjerta.
Gingo så vexlande år, och sorgerna byttes i stilla

saknad till slut, och jag kunde på nytt mig glädja af
lifvet.

Nu med grånade hår, men med kraft, som sväller som
fordom,

vunnit har jag en brud och åt mitt rike en drottning.
Glad var dagen, gladare dock är den ljufliga qvällen,
när han kommer som nu med vin och med kärlek
tillika.”

Stolt i sitt sinne talte han så. Högt dånade männens
bifallssorl, och de drucko med fröjd i den bonade salen
om med hvarann' och prisade högt vidtfrejdade drotten.
Glömskans häger flaxade re'n derinne; då slogos
hastigt med dån hvalfdörrarne upp; med blixtrande
klingor

stod der en skara väpnade män, till en häpnad för alla.
”Sigurd”, ropade gladt den gråtande bruden, och kindens
liljor höljde sig in i en sky af glödande purpur.

”Den förhatlige vikingen här”, doft mumlade Gjuke,
och han reste sig upp och trädde på svigtande fötter
fram att helsa ändå den ovälkomne välkommen
och att med vänliga ord och med vin och med rikliga
skänker

glädja hans hjerta och skingra det moln, som hvilade
öfver

pannans mäktiga hvalf och blixtar sköt ur hans ögon.

”Vänlig helsning höfves dig ej; din fiende är jag;
draken ilade redan emot ditt land, då jag hörde
om din nya giljarefärd och huru du samlat
skaror af män att röfva dig brud och plundra det fäste,
der jag njutit en gång, en främling, glädje och gamman.
Hit jag då styrde min färd, om mitt svärd hon kunde
behöfva;

segrat har du i dag; försent jag kommit att bistå
Ormars grånade män, men ej för sent för att rycka
ur din kyliga famn min brud. Upp, kämpa om henne!”
Sålunda Sigurd, och drog sitt svärd; då trädde emellan
Rolf med lugnare mod och förebrådde och talte:
”Ringa blefve din ära förvisst, om en seger du vunne
öfver den åldrige drott, som nu, af vinet betvungen,

icke mäktar att svinga ett svärd och göra ett motstånd;
drage då kungen, den gamle, i frid, men de gyllene
skänker,

hvilka han bjuder, tage dem du som sonande böter
eller dela dem ut som segerbyte bland männen.”

Sålunda talade Rolf, och hans råd vann bifall af alla.

Drog så Gjuke harmsen åstad och dyster i hågen
hem till sitt land igen, men hans skatter delade Sigurd
bland sina män; i den festliga sal se'n drucko med

gamman

kämparne om med hvarann' vid de festligt dukade
borden;

och se'n de ätit och druckit med fröjd, till bädd och
till hvila

längtan betog de trötte till sist; men Sigurd och Ilma
dröjde i samtal qvar, till's dagen grydde i öster.

XVII.

Lj fröjdar strålande facklors sken,
icke jublet i festlig borg;
deruppe jag känner mig stå allen',
en främling blott, med min sorg.
Der Söderns mö sluter Sigurd i famn
vid bardernas ljufva sång;
här vinden hviskar skön Signhilds namn
i vexling med vågens gång.

I Nordens vintriga skogars natt,
icke anande hjertlöst svek,
på ödsliga borgen hon ensam satt;
och hon, som en lilja vek,
dock offrade lifvet allt för sin tro,
och lugn sitt hjertblod hon göt,
då dådlös Sigurd i veklig ro
en annan i famnen slöt.

Är skaldens lofsång en sådan värd?
Är han värdig en trofast vän?
Vid Thor, icke mer mitt goda svärd
skall jag bloda i strid för den.
Sin sköna syster, mitt hjertas hopp,
visst skulle, en bördens slaf,
den asaättling förr offra opp,
än henne åt mig han gaf.

Hvad mer; ej konung min fader var,
men han var dock en kämpe god;
och var han ej drott, var han dess försvar,
som sköld för dess rike han stod.
De segrar, Sigurd i viking haft,
mest vann mitt trotsiga mod;
Thors gåfva, en ädel, manlig kraft,
är god som hans Odinsblod.

Om ej det vore för systemns skull,
icke drog jag kring land och haf;
jag lefde väl lycklig förutan gull
med hvad steniga torfvan gaf,
ty sorgen följer på vikingens färd;
från den för seglet ej bort;
och segerns lycka, som blodigt svärd
i striden mig gaf, var kort.

Ej äran lockar numer min själ,
icke ryktet i skaldens sång;
det falska alltredan jag känner väl,
hur med buller det far och bång
och kungens lof bringar vida kring;
och bragdens lön tager han,
om kämpen täljes det ingenting,
hvars svärd honom segern vann.

Om land jag ville, väl land jag tog,
och ej var jag en annans man,
som sjökonung sjelf jag kring hafven drog
och mig skatter och ära vann;
men Hjorvards dotter, den väna mö,
blott *hon* mitt hjerta är kär,
och endast henne som bragdens lön
min stormande själ begär.

O, skall jag följa mitt hjertas bud
och de ilande tankars tåg?
Mig vinkar åter min drömda brud
och mig vinkar den fria våg.
Långt bort från falskhet och veklig flärd
till Norden styr jag igen;
der skall jag finna vid gästfri härd
i Wiken en trofast vän.

Du dystra våg, du min sorg förstår,
der du suckande går mot strand;
för dig den klagande Ägir slår
sina strängar med skumhöljd hand.
En gång väl söfver i vaggande famn
mig Ran på svallande grund,
o, sjung då älskade Hildurs namn
för kämpen i dödens stund.

* * *

Så vid det brusande haf allen'
högt klagar kämpen sin sorg,
men uppå vågorna facklors sken
vidt glimmar från Ormars borg.
I smyckade salen nu bröllop står;
kring kämparnes muntra lag
den fyllda bägar'n skummande går
vid bardernas harposlag.

XVIII.

”**F**j några gäster komma”, sad’ Hjorvard, ”till vår hall
att vintra öfver vid den trefna härden;
förgäfves efter segel, se’n sommarns tid var all,
jag från mitt borgtorn spejat utåt fjärden;
och ej har ryktet flugit bevingadt öfver våg
och tidender oss bringat om Sigurds härnadståg.
Helt vida visst han seglat och seglar kanske än
på söderns ljumma vågor bland gröna öar,
der blott sitt blom den doftande lunden snöar,
och kommer först med vårvind till oss igen.

Men sorglig blefve tiden, att hela vintern lång
här sitta ensam med min kämpaskara;
så vill, när dag är läglig, till Gauthiods bygd en gång
på gästning bort med mina män jag fara;
men du, min hulda dotter, på borgen stanna trygg
med dina tärnors skara och julemjöd oss brygg
och sömma glad hans mantel med perlor och med gull;
när nästa sommar sömmar åt fjärdens stränder
sin blomsterprydda mantel, nog Sigurd vänder
med Rolf till Norden åter för Hildurs skull.

Kring borgen sjelfva vintern snart håller trogen vakt
och öppnar viking väg ej genom sunden;
om några dagar redan är hafvet isbelagdt,
och hvarje fara med dess våg är bunden.”
Så talte konung Hjorvard, och följd af sina män
han från sin borg en morgon drog till de Göther hän.

Men ifrån tornet Hildur ser ut åt stormrörd våg,
och vännens mantel rikligt med guld hon sömmar,
och mången ögats perla på duken strömmar,
när hon sin saknad sjunger med sorgsen håg.

Moln, som flyr öfver fjärden
bort från det isiga land,
bringa till sydliga världen
honom en helsning från fädrens strand.

Ljuft det vore att följa
med på din luftiga färd
ut öfver brusande bölja
hän mot den soliga Söderns verld.

Såg jag kanske på vida
hafvet en seglare då
vaggas af vårvindar blida
sakta i qväll'n under himmel blå.

Skönjdes viking å höga
drakskeppet drömmande stå,
såg emot Norden hans öga,
visste jag väl hvem han tänkte på.

Hur jag sorgsen har skickat
tanken att följa hans tåg,
ack, hur jag längtande blickat
ut hvarje qväll öfver fjärdens våg.

Kanske på sydliga jorden
glömde han bort i dess vår,
att det blir vinter i Norden
och att dess sommar så snart förgår.

Dock, flyttfoglarnes skara,
Vindsvales budskap från Nord,
mante väl främlingen fara
åter till brud och till fosterjord.

Ila, moln, öfver fjärden
hän mot de sydliga land,
bringa till soliga verlden
honom en helsning från fädrens strand.

En dag förgick och tvänne; då sköt en drake fram,
och hundra kämpar väl ombord den hade;
snabbt öfver mörka fjärden till Frejas lund den sam,
och framför borgen den i lugn sig lade.
Då stötte vakt i luren och skrek: "Till vapen män!
Det der är Bjarmern Sote, med frid ej kommer den.
För drottens väna dotter hvar finnes värn, hvar stöd?
Ej mellan flykt och död står oss mer att välja,
men lifvet, kämpar, låtom oss dyrt dock sälja,
och drickom se'n i Valhall vårt julemjöd."

"Att hämnas fallen frände", skrek Sote, "hit jag kom,
men då den gamle björnen rymt ur ide
och unga örnen, räds jag, ej vågat vända om
till Nordens haf numera, ej vi stride.
Då icke Huggleiks skugga med blot jag sona kan,
jag nöjas får med böter, jag, som så mången ann'.
Jag fordrar Hjorwards dotter, och om hans skatter med
som brudegåfva skulle den fagra följa
till Bjarmaland, som svallande vågor skölja,
ej lär väl någon klandra en loffig sed."

Ett pilregn ifrån muren blef endast vaktens svar.
Till anfall störta Sotes kämpar alla;
mot hundra svärd och bilor är fåfängt hvart försvar,
men Hjorwards män de vika ej, de falla.
Re'n segrar vikingskaran, då stolt med skumhöljd stam
utöfver fjärden brusar en väldig drake fram.
Den kække seglarn redan har Hildur känt igen
och glad en helsning hviftat från jungfruburen.
Men Sote, som allt redan bestigit muren,
mot Rolf till stranden skyndar med sina män.

XIX.

ch sakta sig sänkte solens glöd
i böljornas svala sköt,
och öfver drifvan, af blodregn röd,
sitt stjernskimmer qvällen göt.

I brynjor beto ej svärden mer,
se'n domnad var kämpens arm;
sist segrar'n dignat bland slagne ned
med blodig och brusten barm.

Hvar, mörk som ett åskmoln, fram han gått,
det duggat ett regn af blod.
Mot stridens hvälfvande våg han stått
med lågande, klippfast mod.

Den kämpe, som mött hans skarpa svärd,
åt döden var invigd re'n:
till skumma skuggorna gick hans färd
vid flamman af klingans sken.

Men skyddande brynjan slets till slut,
och klufven vardt blodad sköld;
sin dagg nu frustade såren ut,
att stelna i nattens köld.

Dock höjdes ej veklig klagans ljud
af kämpen på dödens färd,
han bragte lugn åt sin drömda brud
sin kärleks och trohets gärd.

Det knarrar på drifva; en mö allen'
på blodade fältet går,
och månen speglar sitt bleka sken
i ögats tillrande tår.

Det knarrar på drifva; en skugga smög
utöfver hans röda sköld;
då mattad kämpe sig reser hög,
fast stel utaf nattens köld.

Hon såg, och med fladdrande hår hon kom,
hon hvilade vid hans barm,
och allt hvad ljufvast han drömde om,
han famnade med sin arm.

Hon slöt sig till blodiga kämpens bröst,
hon såg i hans öga in,
hon såg så ömt, och med bruten röst
hon hviskad' om kärlek sin.

Och natten förgick, och solen såg
med gyllene strålar ned,
och öfver fjällar och frusen våg
sin glimmande glans den spred,

och smälte en stelnad tår å kind,
å kinden på bleknad brud;
och lösta lockar tog morgonvind
och svepte kring kämpens skrud.

Och vinden han bredde lockars gull
utöfver de röda sår
och sjöng så ljuf och så vemodsfull
om trohet, som ej förgår.

XX.

Kung Hjorvard, grå och gammal vorden,
uti sin hall fann tiden lång;
dock flög hans rykte vidt kring Norden
ungdomligt än i skaldens sång.

Och vördadt såsom fordom gälde
hans herskarord på tinget än,
när han med oveld domar fälde
ibland nordlandens frie män.

I honom såg ett yngre slägte
en runsten på det gångnas graf,
och åt den älskade det räckte
som gärd hvad svärd och plogbill gaf.

Med gyllne ax i famn stod friden
och såg med fröjd kring berg och dal,
och mången kämpe glömde striden
för blomstren uti Herthas sal.

Och när kring fälten solen strödde
sitt gull på tegens rika våg,
väl glädje ur hans öga glödde,
väl varm blef gamle kungens håg,

men såg han högarne vid stranden
och lyssnade till bardens sång,
och flög hans blick mot stjernelanden,
då syntes jorden honom trång.

Han brottats länge re'n med tiden,
och obetvungen stod han än;
men styf blef armen dock i striden,
och håret grånat uti den.

Af lefnad mätt, hos gode gudar
han gästa vill enhärjars ring,
men först sitt folk dock drotten budar
till afsked och allshärjarting.

Vid mörkblå fjärd, dit strömmar strida
framsorlade med väldigt brus,
sågs blicka från en bergshöjd vida
kring land och sjö ett gudahus.

Och der bredvid en lund af höga,
halft mossbelupna björkar stod;
der sades fagra elfvor löga
sin barm i månans silfverflod.

Men vandrarns väg drog dit ej gerna,
och trygg satt fågeln på sin gren,
när dagens sol och nattens stjerna
belyste offrens murkna ben.

Bak lunden lyfte sina kammar
mot blånad rymd de gråa fjäll,
der slagen utaf dvergens hammar
genljödo i den sena qväll.

Men öfver fjällmur'n templet sträckte
mot skyarne sin gyllne pråkt;
det helgadt var åt asars slägte,
och Odins bild stod der på vakt.

Att samlas dit kung Hjorvard sänder
budkaflar berg och dal omkring,
och Wikens kämpaskara länder
med undran till urtima ting.

XXI.

Nordlandens söner ifrån berg och dal
i tusental
församlat sig vid utlyst ting.
Med svärd och bågar stodo de omkring
folkkäre drottens domarsten,
och emot sköldar klungo blanka svärd,
att bringa honom deras hyllningsgård.
Men som en qvällsol mildt hans öga sken,
då han bland frie män i Nord
stod upp och tog till ord.

"Min lefnadsdag till nedgång skrider,
dock var den lyckosam och lång.
Nu upp till Odin ställ's min gång,
till gudars fröjd och till enhärjars strider.
Det svärd, som kunde sköldar bräcka,
då trygg jag stod i stridens larm,
kan än, fast rostadt, livvets gnista släcka,
som flammor tynande uti min barm.
Har våld jag öfvat, bröt jag mot rätt och lag,
så träden fram och vittnen mot mig i dag,
och sjelf jag vill mig döma på edert ting
och böter gällda, om jag brutit."
Då samfäldt ljud ur kämpars ring:
"En hvar sin rätt af dig, o kung, har njutit,
mot våld och veld du dragit har i härnad,
men fredlig idrott blef af svärdet värnad."

Då Hjorvard: "Annan konung koren!
Förtjensten blifve edert val
och icke börd och ättartal;
det ädlas styrka blott är gudaboren.
Blott mannens dygd ger mannen värdet,
ej anors och ej skatters prål.
Men den, som oförfärad svingar svärdet
med rätt och sanning till sitt enda mål,
den väljen, frie männer, till drott i dag,
att stå som sköld för landet och skipa lag."
Så Hjorvard kung. Då ljud under sköldars dån:
"Se'n Rolf är död, blott *en* din like
har Norden än, din kække son;
med lag han styre segersäll ditt rike,
och Sigurds sköldborg skola mot hvar fara
vi frie män, nordlandens söner, vara."

"Min helsning", sade Hjorvard, "bringen
då åt min son, åt eder drott;
snart bort till Valhall har jag gått,
till mina fäder ofvan stjerneringen;
dock spanande skall Hjorwards öga
än följa derifrån hans led,
och himlens gudar skåda ock, de höga,
hvar stund från Valaskjalf till honom ned;
och tron på asars bistånd och eget svärd
är bäste vapenbroder på ledungsfärd.
På folkets kärlek tryggast hans thron är stäld,
och folkets lycka är hans heder;
den kung, som främjar våld och veld,
till slut sin egen undergång bereder.
Men stån som sköldborg, frie män i Norden,
omkring min son och omkring fosterjorden.

Jag farit vida kring på jorden,
då än till härnad stod min håg,
men ej ett land så rikt jag såg
och ej så härligt som den höga Norden.
Det bästa, som Allfader hade,
när han i tidens morgon satt
och delte jordens alla skatter, lade
han dock till slut i våra fjällars natt.
Till gyllne tegars skörd och till frihets värn,
till plogbill och till klinga ger klippan jern;
och skog och sjö och gullgula åkerfält
ljuft möta, hvart vi se, vårt öga;
och kring oss gode gudar ställt
som trogna vakter berg och fjällar höga;
de hafvet gräft att våra stränder skölja,
en väldig löpgraf med sin vreda bölja.

Så älska, folk, det land, som blida
Valhallamakter dig beskärt;
för dina fäder var det kärt
och är det än; från stjernefälten vida
med tusen ögon de i qvällen
se ned till kära ställen än,
och deras hamnar stundom stå på fjällen
och blicka öfver Nordens dalar hän
och forska, om det slägte, som bor der qvar,
det sköna arf, som lemnats, än oqvaldt har.
För detta land de lefvat, för det de dött;
på berg, i dal, hvarhelst du träder,
de hjeltar för din frihet blödt,
som stolt du nämner såsom dina fäder.
De rosor, som på deras högar glöda,
med svärdets varma dagg först färgats röda.

Det rika arf, du tog, det värna,
du Nordens son, än med ditt stål;
fly Söderns yppighet och prål,
med Nordens frihet trifvas de ej gerna.
När en gång Söderns härgud rullar
sin tunga stridsvagn mot din härd
och fräcka våldet trampar fädrens kullar,
då ej med guld du räddas, men med svärd.
Låt fädrens seder herska i Nordens tjäll,
och fädrens frihet trifvas skall bland dess fjäll,
och mannamod och trohet då skola stå
som trygga vakter kringom Norden;
dock växer icke vild, ej rå
den styrka, som går segrande kring jorden.
Var ädel och var vis! Väl är det svärden,
men blott i vettets sold, som styra världen.

Men inom landet råde friden;
vid tinget talan gif enhvar,
som för sitt fosterlands försvar
vill offra lif och egendom i striden.
Om sjelfviskhetens Nidhögg jagar
på flykt hvad rätt är och hvad sant,
om egennyttan oblyg stiftar lagar
med kortsynt dårskap till sin bundsförvandt,
om fräcka våldet fråssar på folkets svett,
om rikedomen skattas för mer än vett
och bördens galler mera än manlig dygd,
då, Nordens folk, är ofärd nära,
då skall som slaf du till din blygd
dig jemlikhet utaf besegrarn lära,
när starka stormar gå igenom tiden
och skaka dina qualmuppfyllda iden.

Jag går till Odin; icke, tvungen,
en trälhop följe på min färd;
på offrad stridshingst med sitt svärd
till Valhall ensam går nordmannakungen;
dock ensam ej; invid min sida
i högen Hildur hvila skall
med Rolf, den ädle, och vi skola rida
så samman till den spjutbetäckta hall.
Der Odin sjelf den komne till mötes går
och hjeltens lof på harpan sjelf Brage slår,
enhärjar ropa glade den ädles namn
och trycka varmt vänfasta handen.
Men, sluten uti gudars famn,
ser Hjorvard ännu ned till nordanlanden;
hans röst skall klinga i det haf, som rullar
sin fria våg mot strandens ättekullar.”

Så talte kungen, och hans öga
än sände skarorna en afskedsblick,
och under sköldebrak han gick
så långsamt upp emot den höga,
urgamla helgedom; och vemodsfull
gick solen mot den svala sjö,
och öfver de fladdrande lockars snö
den strödde sitt sista gull.
Men framför bilden af den höge gud
till mötes voro Odins prester i offerskrud.
”Hell dig, o drott, välkommen till den ort,
der Odin bidar dig i helga salar.”
Den ene så till konung Hjorvard talar
och öppnar templets gyllne port.
Och öfver tröskeln under hvälfda bågen
in stiger drotten, följd af Odins prester;
och porten sluts, och solen sänks i vester,
och qvällens skymning stiger utur vågen.

XXII.

SIGURD.

Der du hur Nordens stolta fjällar höja re'n
ur hafvets silfvervågor sina hjessor opp,
och gröna fjäderbuskar hvifta vänligt från
de gråa hjelmar; se, så helsar Norden dig,
du älskade, välkommen till den stilla dal,
der höga björkar spegla sina kronor i
den mörkblå fjärden. Till min sköna barndomsverld
med sina minnen trängtar underbart min håg.
Hvad ljufvast der jag drömde, lycklig sluter jag
med dig uti min famn; försonad nornan står
och blickar icke vred, men leende och mild.
Du är min norna, du; och när du till mitt bröst
dig lutar såsom nu, all oro fjerran flyr.
Der under löftäckt hvalf vår kärlek bygga skall
ett fridens hem, ett jordiskt Valhall, och mitt svärd
skall värna det, men ej kring hafven drar jag mer.

ILMA.

Hur lycklig, Sigurd, är din brud; på hafvets våg
jag ville gunga ständigt såsom nu och se
med längtan till den väna strand, som vinkar oss
i aftonrodnans glans och sveper underbart
en dimmig slöja kring sig af små hvita moln,
som stiga upp ur Herthas sköt; så drömde jag,
så skönt det land, der Ilmas hjelte skulle bo.
I ljufva stunder har det hägrat för min syn,
då jag i qvällens frid vid lutan sjöng för dig;

och sorgsna tankar sökt det än, då hoppet drog
med dig hit upp och minnet blott stod qvar och gret
den lycka, som försvann. Och nu, nu gungar jag
mot dessa nejder, och min lycka gungar ock
med mig ombord; hur säll din Ilma känner sig
uti din famn, hur lugn, hur trygg, fast hjertat slår
af hemlig oro. Kunna höge gudar se
min lycka utan afund? Kanske harmas de,
att deras himmel jag för jordens sällhet glömt
och taga hämd på den, som fångslat så min själ,
att mer än fosterland och gudar du mig blef.

SIGURD.

En lika hämd kräfs då af dig för lika brott,
om det är brott att älska.

ILMA.

Hur de forma sig,
de qvällens lätta skyar der på strandens brädd.
Se, hvilken underskön gestalt som sväfvar hög
ur dimmans bädd; den fladdrar der i månans sken,
så mild, så blek, så vemodsfull. Den vinkar oss
en helsning; kände du den lätta vind, som kom
så sval och fuktig? Som en suck dess susning ljud;
det känns så underligt, så kallt; nu stiger den,
försvinner.

SIGURD.

Din inbillning blott och qvällens vind
ha skapat utaf dimmorna den bild, du såg.
Nu blåser nordan; friska vindar jaga snart
från fälten dunsterna och från vårt sinne ock
den sjuka oron. Se, nu skingras dimmorna.
Ah, Signhilds hög! Så var det der ditt öga såg
den bleka bilden; du har sett min barndomsbrud,
hvars saga jag dig täljde nyss; från Valhall kom
den kära skuggan att oss helsa, och hon steg
till Valhall upp att mana godt för oss och se
med himmelsk kärlek till sin barndomsvän, hon kom

med fridens helsning, med försoning ned till mig,
en ljuf budbärerska, från milde gudars sal.

ILMA.

Väl syntes mig den bilden ljuf och mild och skön,
men sorg och vemod log dess blick, och som en suck
jag kände hennes andedrägt i qvällens vind.
Om sorg en aning smög hon till mitt bröst; men hur
än ödet skiftar lifvets lotter, lycklig dock
är jag, allenast jag får dela dem med dig.
Hvad draken ilat hastigt fram, fast knapt en vind
blåst i dess slappa segel, och sin egen väg
den letat genom skären; skön, men hemsk ändå,
är denna färd. Hvem drifver på, hvem styr dess gång?

SIGURD.

Snabbseglande är Sigurds skepp; på eget haf
det känner sig igen; med längtan ilar det
till hemmets stränder; kanske hamna vi i qväll
vid Frejas lund, då ännu uti bonad hall
den gamle drotten vakar och till skaldens sång
bland kämpar lyssnar, medan fyllda hornen gå
kring muntert lag; men Hildur i sin jungfrubur
bland tärnor sömmar, medan hennes tankar fly
till barndomsvännen, till min ädle fosterbror.
Hon älskar Rolf, och han för hennes skull visst drog
med höstens vindar upp till Nord. Kanske i qväll
står deras bröllop, och till deras glada fest
min drake skynda vill att vänligt helsa dem
med välkänd flagga; snabb i sanning är hans fart.
Men medan vi i månskensqvällen gunga hän
emellan gröna holmar, sjung mig, du, en sång
och slå din luta; kanske något vingadt par,
som älskar Nordens sommar, svarar dig igen.

ILMA.

Så lyss till tonerna utaf min enkla sång;
ditt hemlands djupa vemod klingar uti dem.

Och ungmön i qvällen till hafsstranden ner
genom löfviga lunderna går.
Med spanande blick utåt hafvet hon ser,
om hans drakskepp hon skönja förmår.

Der fladdrar ett segel vid himmelens rand,
och det nalkas på skummande våg;
och längtande helsar från grönskande strand
hon den väntade vikingens tåg.

Men mörkare breda sig skuggorna ut,
och i moln slockna stjernornas ljus;
då hinner hans vingade drake till slut
fram till strand genom vågornas brus.

Hon går till hans möte, hon hviskar hans namn,
och hon sluts till hans iskalla barm;
en röfvare var det hon tryckte i famn,
och hon fångslas af våldsmannens arm.

Den klagandes tårar, den bedjandes ord
icke röra hans sinne förmå;
han drager från strand med den fagra ombord;
uppå hafvet skall bröllopet stå.

Då hviskar ur vågen en stämman så blid,
och i djupet hon bäfvande ser;
en hafsjungfru blickar ur böljan dervid
och så mildt mot den gråtande ler.

”Från våldsmannen, ungmö, dig slit och var fri;
vid min barm skall du somna så säll;
min snöhvita famn skall du vaggas uti
till den väntades möte i qväll.”

Det sträckes små armar ur skummande våg,
och det hviskas den älskades namn;
då grips af en underbar makt hennes håg,
och hon sjunker i hafsjungfruns famn.

Hon vaggas i ro, och hon drömmer så säll
under klippan vid böljornas sång;
hon drömmer sig hvila den töckniga qväll
i hans armar, fast väntan var lång.

Det brusar ett skepp öfver vågorna hän
i den becksvarta natt, och det bär
till hemlandets kuster den vännen igen,
hvilken var hennes hjerta så kär.

Mot klippan med brak på den nattliga led
klyfves skeppet i bränningens larm,
och vikingen sjunker i vågorna ned
mot den älskades kyliga barm.

Så slumra de båda vid vindarnes sus,
och de drömma om kärlek och tro;
och vågorna svalla med dofvare brus,
att ej störa de älskandes ro.

Men hafsjungfrur vagga dem vänligt i land
till de löfviga lunderna hän;
der slumra de ljuft vid den grönskande strand,
och der drömma de lyckliga än.

SIGURD.

Se himlen, hur den glimmar röd; ett norrsken ej,
en väldig brand det är, som flammar; kanske har

man tändt en vårdkas, som ett ilbud bringa skall,
att fiender ha nalkats konung Hjorwards land.
Nu alla segel opp! Jag stormens vingslag hör;
snart skola vi, om gudar vilja, hinna fram
att strida för vårt land.

EN KÄMPE.

Den vilda flamman der
är säkert ingen vårdkas. Hjorwards rike djerfs
ej fiende hemsöka mer; den branden såg
jag länge redan, men när stridens hane gal,
dess röda kam väl gifver hundra återsken.

SIGURD.

Hörs ej från stranden vapengny och sköldars brak?
Kanske till slut en djerf mordbrännarskara har
tändt Wikens kungaborg i qväll. Till svärden män!
Snart sveket röna skall de vrede gudars hämd.

XXIII.

Datt i månans ljus
på de vågomsköljda fjällen
en dverg i qvällen
och sjöng i vexling med hafvets brus.

Styr med spända segel färden,
ädle höfding, till fädrens strand;
skynda fram på den glimmande fjärden,
lyst af blossande bålets brand.

Men ditt svärd du ej behöfver
färga rödt till ditt lands försvar;
döden fiendens skara nu söfver,
tungt ock segraren somnat har.

Flamman, som mot himlen stiger
öfver högarnes vida rund,
tvänne trofasta hjertan viger
samman för evigt i nattlig stund.

Upp mot Valhall tåget skrider,
att der fira sin bröllopfest;
högrest drotten, den gamle, rider,
kungligt smyckad, på gullskodd häst.

Utåt stjernegatan spränger
bleknad kämpe med bleknad brud.
Ljud af dånande hofslag tränger
fram till Valhalls spejande gud.

Hur det gnistrar, der de fara
fram i natten på stjernströdd stig;
ur det öppnade Valhall klara
norrskensflammor nu hvälfva sig.

Vindbron fälles, Hejmdall stöter
i sitt smattrande horn; det hör
gudars fader, och glad han möter
sina gäster och in dem för.

Hvem är hon, valkyrian veka,
som än qvar uppå Vindhjelm står?
Öfver kindens liljor, de bleka,
tillrar drömmande ögats tår.

Bidar hon i sena qvällen
någon älskling, som dröjer än?
Söker blicken blott kära ställen
och en sörjande, trofast vän?

Det är hon; jag henne känner,
bleka skuggan från Signhilds hög,
såg hur ofta från sälla vänner
ned till sorgernas land hon smög.

Ha, din älskling icke längtar
bort till strålande Valhalls höjd;
mer mensvurne drotten nu trängtar
hän till menskors än gudars fröjd.

Bleknadt redan är ditt minne,
bleknadt förr, än du bleknat sjelf.
Öfver främlingens bild derinne
glömskans mörkaste slöja hvälf!

Ha ej Odins korpar burit
till högtimrade hallen bud,
hur sin ed han löst, då han svurit
nya löften åt knäsatt brud,

Se, med spända segel färden
styr han lycklig i nattlig stund
med sin brud öfver glimmande fjärden
hän mot heliga Frejas lund.

Bifall dånar, sköldar klinga;
sorlet brusar kring land och haf;
Nordens kämpar sin helsning bringa
vid hans faders flammande graf.

Än en afskedshelsning sänder
hon i nattliga vindens sus,
och till borgen hon återvänder
in i strålande Valhalls ljus.

Men till bergets skumma näste
jag för gryende dagen flyr.
Sol'n, som lyser från himlens fäste
på den trolösa hop, jag skyr.

Men när mörka skuggor qvällen
breder ut öfver klippig kust,
vandrar jag glad på de branta fjällen,
har åt människors qval min lust.

Balder kommer aldrig åter,
tro och oskuld från jorden flytt;
brott, som himlen hvar qväll begråter,
ammar jorden hvar dag på nytt.

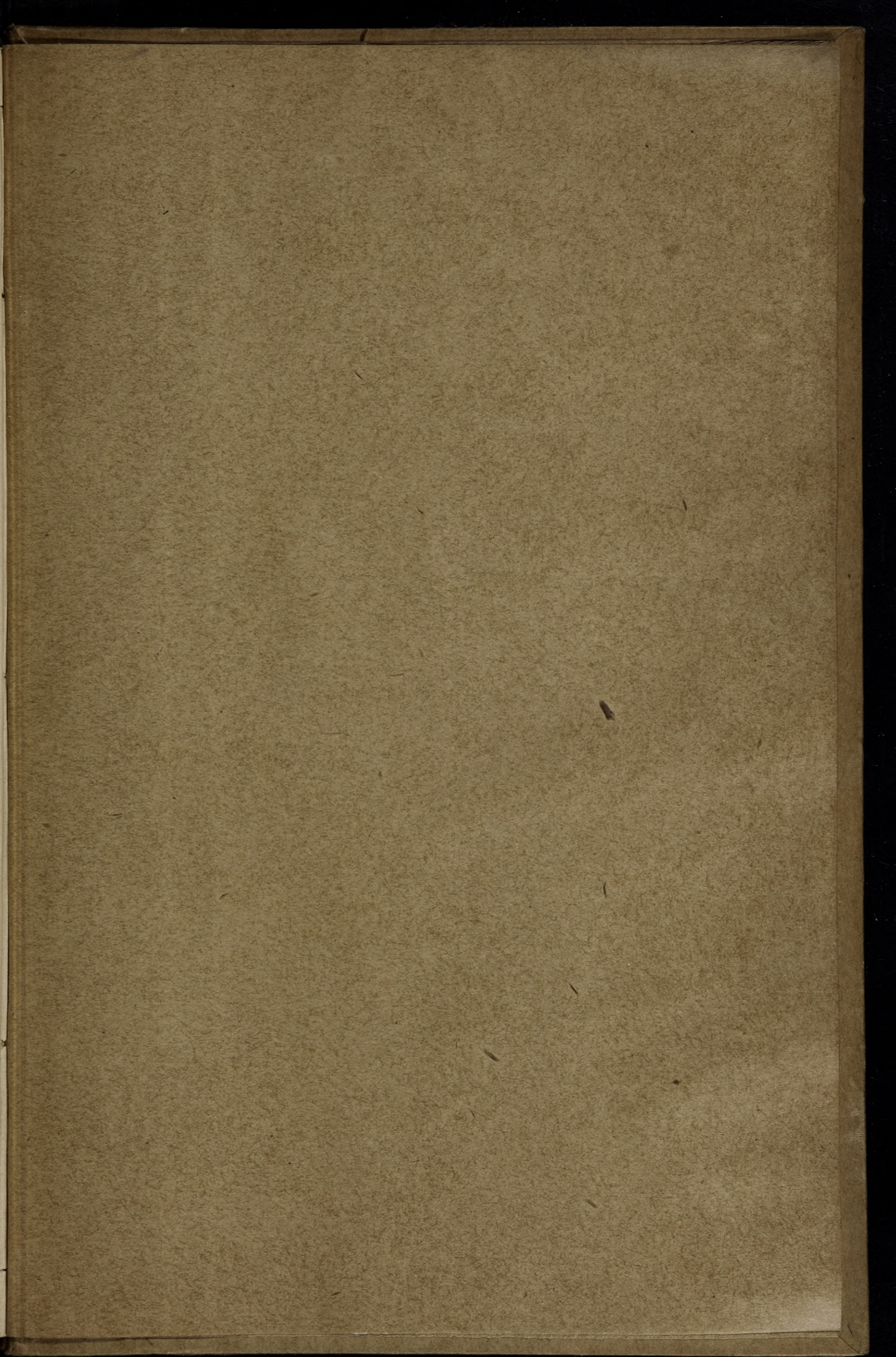
Förklaring

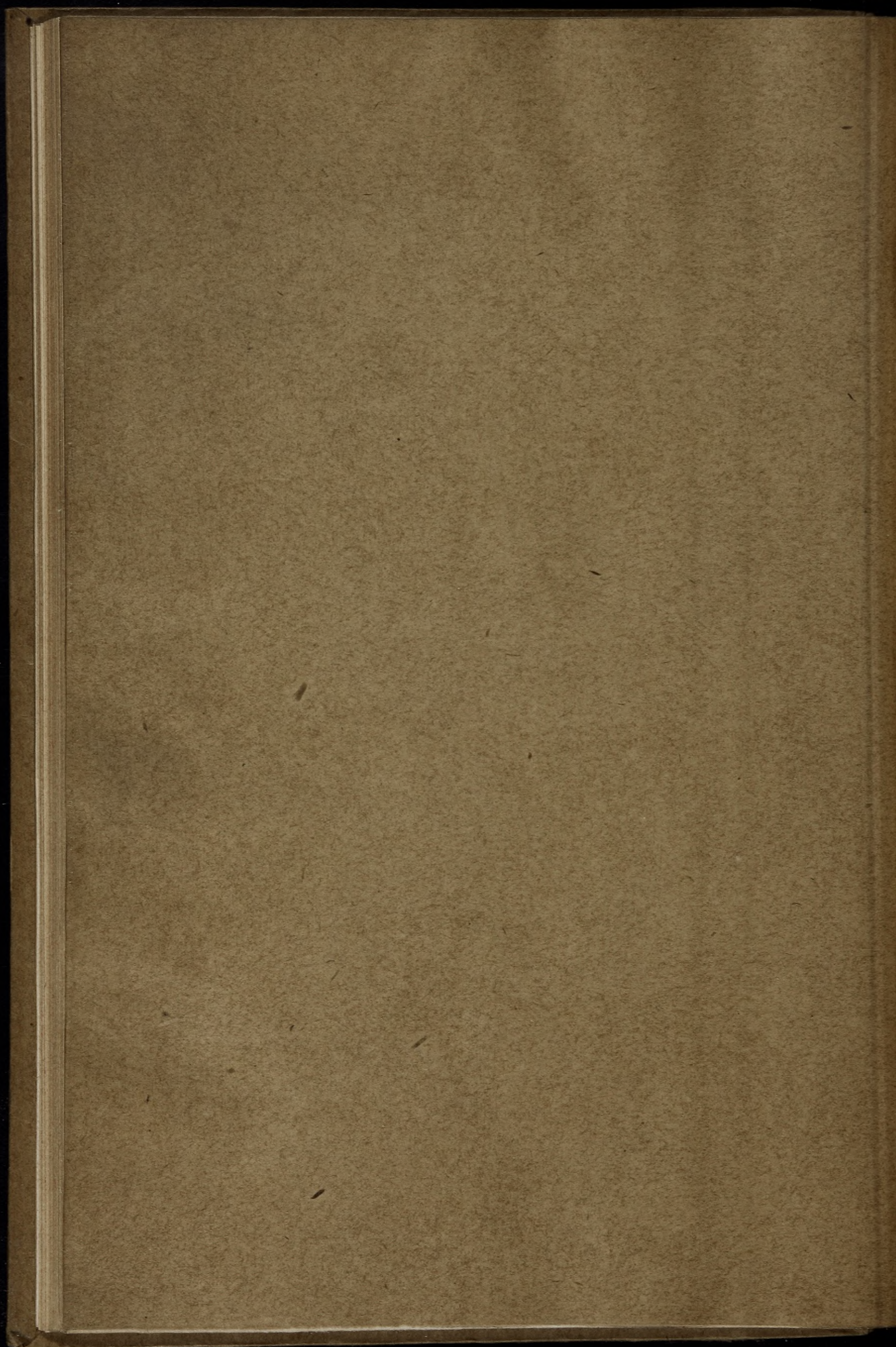
af några namn och uttryck.

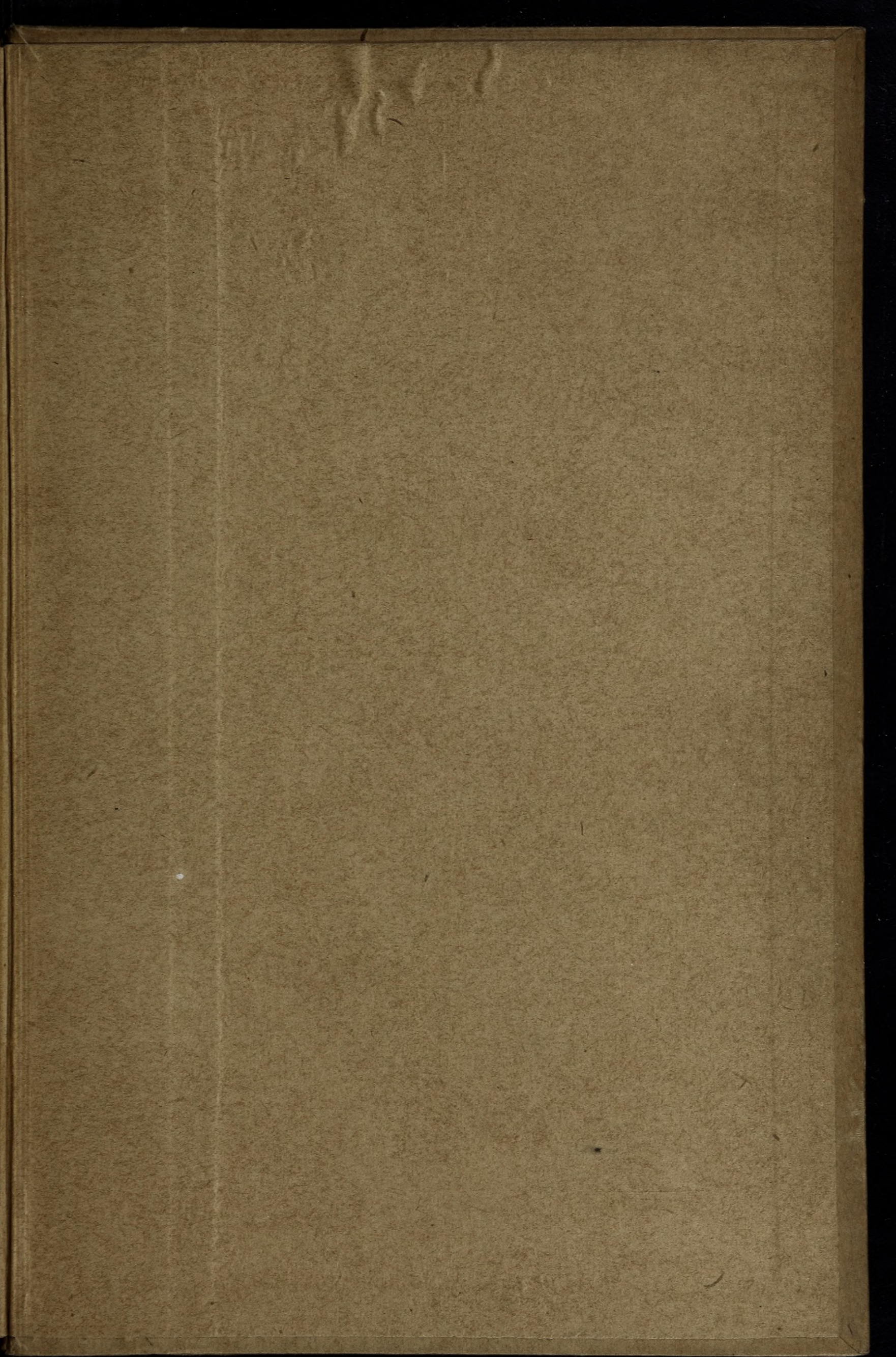
- ALLFADER. Odin.
- ASGÅRD. Gudarnes boning.
- BALDER. Ljusets och oskuldens gud.
- BERSERK. Vildt rasande kämpe.
- DISARLUND. Gudalund. Lund, helgad åt gudarne.
- ENHÄRJAR. Hjeltarne i Valhall.
- FREJA. Kärlekens gudinna.
- FRIGG. Odins maka.
- GJALLARHORN. Heimdalls basun.
- GULLKAM. Tuppen, som väcker enhärjarne i Valhall.
- HEL. Dödens gudinna.
- HEIMDALL. Gudarnes väktare. HEIMDALLS SÖNER. Meniskorna.
- HERTHA. Forn-germanisk personifikation af JORDEN.
- LIDSKJALF. Odins högsäte i borgen Valaskjalf.
- LOKE. Det ondas gud.
- MIDGÅRDSORMEN. En väldig drake, som, af Allfader utkastad i hafvet, slingrar sig om alla länder och biter sig i stjerten.
- NANNA. Balders maka.
- NORNOR. Ödets gudinnor.
- NASTRAND. Likstranden. Straffort för de onda efter döden.
- ODIN. Den förnämste af gudarne.
- RAGNARÖK. Verldens undergång.
- RAN. Hafvets gudinna.
- SAGA. Historiens gudinna.
- SLEIPNER. Odinst häst.
- SURTUR. Eldens gud.
- SVART-ALFER. Onda naturväsen.

URD, URDA. Det förflutnas Norna.
VALASKJALF. Odins boning.
VALHALL. Gudars och enhärjars boning.
VALKYRIOR. Stridsjungfrur, som under striden kora dem,
som skola komma till Valhall.
VAULUNDER. Mythisk hjelte och konstnär.
VIGRID. Gudarnes stridsplats vid Ragnarök.
VINDHJELM. Bron, som leder till Valhall.
VINDSVALE. Vinterns fader.
YGG. Odin.
ÄGIR. Hafvets gud. ÄGIRS DÖTTRAR. Vågorna.

UNIVERSITETSBIBLIOTEKET, LUND

15000

401004120